

■ BEĻĢIJAS LATVIEŠU ziņas

WWW.LATVIEŠI.BE LATVIEŠU BIEDRĪBAS BEĻĢIJĀ LAIKRAKSTS

Latvija 100

MAIJS
2020

Nr.35

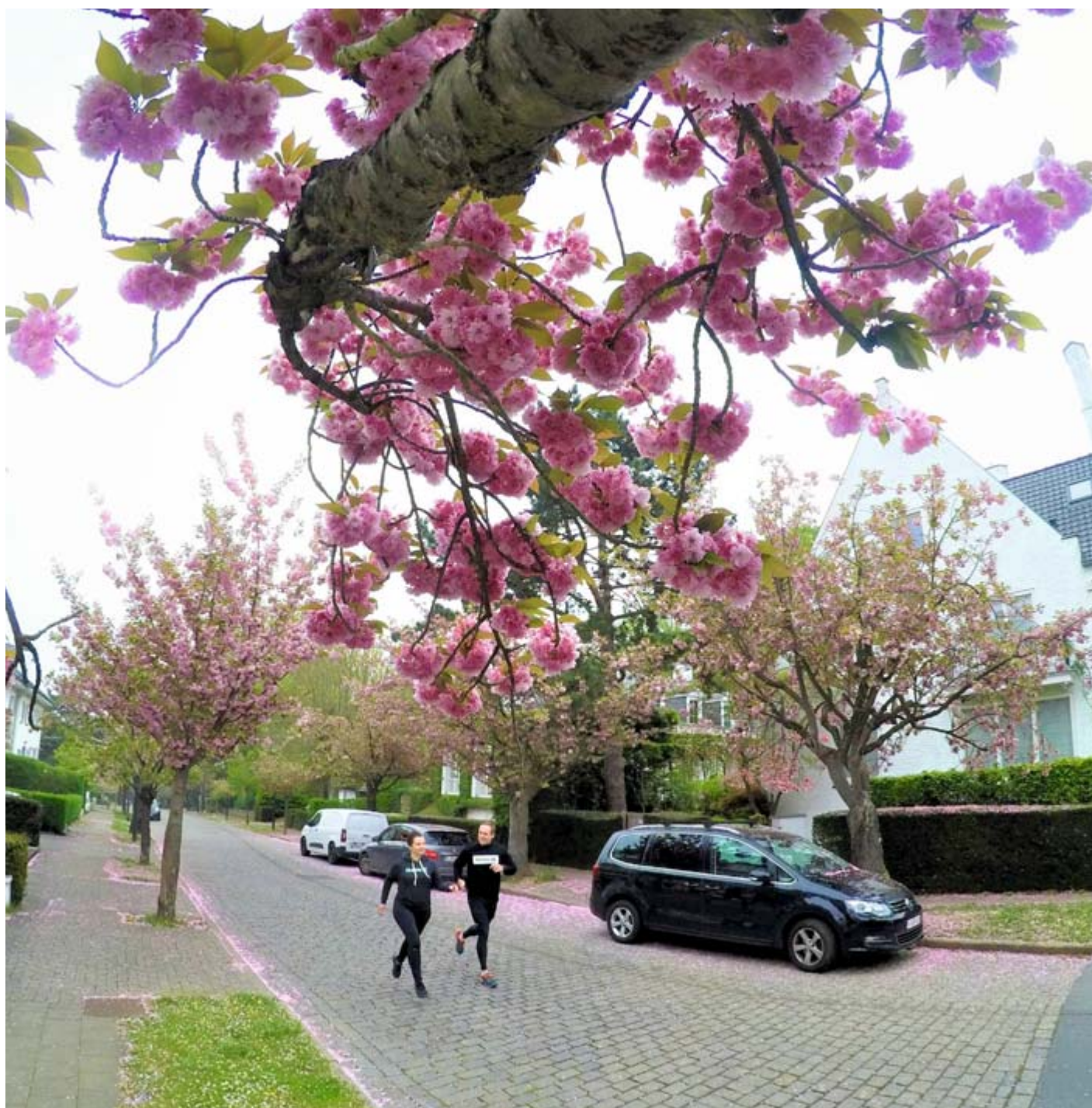

FOTO - OE

Visapkārt zied pavasaris, un, kaut arī vīruss COVID-19 ir izmainījis mūsu pasauli, dzīve turpinās. Šis laiks atklāj citus rakursus, pieredzi un iespējas. Lai mums allaž izdodas sargāt, atbalstīt un iedvesmot vienam otru!

Šogad aprit 30 gadi kopš 1990. gada 4. maijā Latvijas PSR Augstākā Padome pieņēma deklarāciju «Par Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanu», ar kuru tika atjaunota Satversmes sapulces 1922. gada 15. februārī pieņemtā Latvijas Republikas Satversme.

Godātie tautieši!

Sveicu jūs mūsu valsts Neatkarības atjaunošanas deklarācijas 30. gadadienā! Kurš gan varēja iedomāties, ka šogad mums savu balto svētku galdautu nāksies klāt individuāli katram savās mājās, savu tuvāko lokā? No vienas puses, varētu domāt, ka šī ārkārtas situācija atņem svarīgu svētku sastāvdaļu: būt kopā ar draugiem, kolēģiem, tautiešiem. No otras puses, gribas ticēt, ka tā tiks vēl vairāk novērtēt to nozīmi, ko nācijai dod kopības, saliedētības un piederības sajūta! Sajūta, kuru daudzi no mums, lielāki un mazāki, piedzīvoja 1990. gada 4. maijā. Arī toreiz ne visi varēja būt Rīgā un piedzīvot to klātienē. Daudzi no mums, tāpat kā es, to piedzīvoja Latvijas novados, klausoties ziņas toreiz tik populārajā pārnēsājamā radioaparātā.

Arī šajā svētku gadskārtā izpaliks Rīgas apmeklējums. Tomēr, esot Beļģijā un Briselē, izjūtīšu kopību ar Latviju un ceru, ka tāpat jutīsieties arī jūs. Dažādos laikos un amatos Briselē būšu pavadījis gandrīz pusi no sava laika Latvijas ārlietu dienestā, un vienmēr esmu šeit izjutis lielu piederības sajūtu Latvijai, kā arī kopību ar daudziem citiem šeit strādājošajiem tautiešiem. Iespējams pat, ka, neskaitot Latviju, Beļģija ir labākā vieta pasaulē, kur latviešiem dzīvot un kopt savu latvietību. Ar vārdu "latvietis" es nedomāju etnisko izcelsmi, bet piederību kopīgai nācijai, Latvijas valstij. Tas nav tikai tāpēc, ka Briselē mums ir plašas un viesmīlīgas Latvijas pārstāvniecības Eiropas Savienībā telpas, kurās laiku pa laikam pulcēties. Galvenokārt tas ir aktīva un profesionālo tautiešu dēļ, kuri velta savu brīvo laiku, lai nodotu latvisko dzīvesziņu tālāk mūsu bērniem, kā arī koptu garīgo dzīvi, vēstures piemiņu, un mūsu kultūras tradīcijas, rīkojot teātra izrādes, kora un deju koncertus, Līgo svētkus, jaunāko Latvijas filmu seansus, šī laikraksta izdošanu. Visu pat neuzskaitīt. Man vienmēr

bijis īpaši liels lepnums, redzot Briseles latviešu kolektīvus uzstājami tautas tērpos, jo īpaši Latvijas prezidentūras laikā 2015. gadā, kā arī mūs pašus tos nēsājot mūsu godu dienās. Vēlu visiem saglabāt šo patriotismu un turpināt rast enerģiju gan tradīciju, gan modernas latvietības stiprināšanai!

Šis pusgads būs pēdējais manā dienestā Latvijas pastāvīgajā pārstāvniecībā ES pirms atgriešanās Latvijā. Daudzo gadu laikā, strādājot ar Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības jautājumiem, ir nācies sastrādāties ar daudziem no jums ES institūcijās Latvijas interešu pārstāvībā! Šī sadarbība man vienmēr devusi lielu gandarījumu! Tas ir bijis mana darba patīkamākais moments. Pat tad, kad jūs paši saviem spēkiem bez Latvijas valsts iesaistes bijāt izlauzuši savu ceļu uz darbu ES institūcijās, starptautiskajās iestādēs vai Beļģijas uzņēmumos, jūs nekad neatteicāt padomu un palīdzību Latvijas ārlietu dienestam. Arī tad, kad es jūs pirms tam nepazinu personīgi! Ne visu valstu kolēģiem ir bijuši šādi gandarījuma brīži. Tāpēc sirsnīgi pateicos jums par to! Jūsu atbalsts liecina, ka tā kopības un piederības sajūta, uz kuru tika balstīta Latvijas valsts neatkarības atjaunošana pirms 30 gadiem, nekur nav zudusi! Vēlu mums visiem to kopīgiem spēkiem kopt un saglabāt!

Sirsnīgi sveicot,

Andžejs Viļumsons,

vēstnieks – Latvijas pārstāvis ES Padomes Politiskajā un drošības komitejā.

Sarežģītā misija:

glābt veselību un ekonomiku

Žaneta Vegnere, Eiropas Komisija

Koronavīrusu varētu pielīdzināt dzirnāknēm. Tas ar lielu blīkšķi iekritis upes dzelmē. Mēs redzam lielo šļakatu šalkti, bet ne visus aplūsu ūdeni.

Pirmais uzdevums, protams, bija glābt cilvēku dzīvības, ierobežot vīrusa straujo izplatību un stiprināt veselības sistēmu sagatavotību cīņā ar vīrusu. Otrais uzdevums – pēc iespējas mazināt vīrusa izraisīto triecienu ekonomikā, kas kļuva neizbēgams no brīža, kad valstis viena pēc otras ieviesa stingrākus vai mazāk stingrus karantīnas režīmus. Būtibā šis trieciens jau sākās pagājušajā gadā, kad slimība plosījās Ķīnā, paralizējot pasaules otro lielāko ekonomiku un radot traucējumus gan starptautiskajā preču apritē, gan ražošanas komponentu piegādes ķēdēs. Tobrīd bija grūti paredzēt, ka pandēmija izplatīsies visā pasaulē, izraisot smagāko recesiju kopš Lielās Depresijas 1930. gados. Raksta tapšanas brīdī jau vairāk nekā simts pasaules valstis ir vērsušās Starptautiskajā Valūtas Fondā pēc finansiālas palīdzības, kas ir nebijis gadījums.

Eiropas Komisija (EK) savas ekonomiskās prognozes publicēs maija sākumā, bet sagaidāms, ka ekonomikas kritums būs nopietns. Visām Eiropas Savienības (ES) valstīm nozīmīgi pieaugs budžeta deficīts un valsts parāds, un iekšzemes kopprodukta (IKP) kritums atkarībā no valsts varētu svārstīties starp 5% un 10% minusā. Latvija prognozē IKP kritumu 7% apmērā un valsts parāda pieaugumu līdz 51,7% no IKP. Arī šie dati ir visai hipotētiski. Mēs arvien esam miglā – to, cik liels patiesībā izrādīsies ekonomikas kritums un cik ātri tā atkopsies, lielā mērā noteiks pandēmijas tālākā attīstība, piemēram, otrā viļņa iespējamība, un tas, cik veiksmīgi valstis un cilvēki iemācīsies ar vīrusu sadzīvot, ieviešot “ķirurģiskākus” pasākumus tā apkarošanai, uzlabojot aizsarglīdzekļu un testu pieejamību, ievācot datus par vīrusa izplatību, jauniem uzliesmojumiem u.t.t.

To, cik strauji ekonomika spēs atkopties, noteiks arī tas, kā Latvijai un citām ES dalībvalstīm veiksies ar uzņēmumu un

darbavietu saglabāšanu. Eiropas Komisijas priekšsēdētājas atbildīgā izpildvietnieka Valda Dombrovska un viņa komandas darbs šajās dienās vērsts tieši uz šo mērķi. Lai valstīm dotu rīcības brīvību atbalstīt savu ekonomiku, uzņēmējus un darba ņēmējus, tām tika dota iespēja novirzīties no budžeta deficīta un valsts parāda prasībām, kuras nosaka ES fiskālie noteikumi. Vienlaicīgi norit darbs pie finanšu sektora regulējuma, lai atvieglotu bankām noteiktās kapitāla un citas uzraudzības prasības, jo svarīgi, lai bankas turpinātu kredītēt gan mājsaimniecības, gan uzņēmējus, kā arī vajadzības gadījumā būtu gatavas piešķirt kredīta brīvdienas.

Tāpat tika grozīts ES valsts atbalsta ietvars, pieļaujot valsts atbalstu uzņēmējiem, lauksaimniekiem, zivsaimniekiem vai pārtikas ražotājiem, kuri cietuši tieši COVID-19 ietekmē. Patlaban EK ir apstiprinājusi valsts atbalstu 1.8 triljonu eiro apmērā, tieša te vērojamas lielas atšķirības dalībvalstu vidū, jo ne visām ir līdzvērtīga rocība, un maka biežums lielā mērā nosaka arī atbalsta instrumentu izvēli. Papildus jau minētajam tika darīts viss, lai katrs eiro, kas vēl atlicis ES budžetā, tiktu izmantots cīņā ar COVID-19, piemēram, ES kopīgajiem medicīniskā aprīkojuma iepirkumiem vai papildus kredītešanas programmām maziem un vidējiem uzņēmumiem. EK arī piedāvāja bezprecedenta elastību 2020. gada fondu izmantošanā – gan starp fondiem, gan starp aploksnēm, gan starp reģioniem, kas nozīmē to, ka valstis būtibā var novirzīt jebkurus ES fondu līdzekļus krīzes apkarošanai un tiem vairs nav nepieciešams nacionālais līdzfinansējums.

Nupat ES lideri apstiprināja vēl trīs atbalsta instrumentus kopumā 540 miljardu eiro apmērā, proti, Eiropas Komisijas ierosināto 100 miljardu eiro pagaidu atbalsta instrumentu “SURE” darbavietu saglabāšanai 27 dalībvalstīs; iespēju eirozonas valstīm pieteikties uz Eiropas Stabilitātes mehānisma finansējumu, kura apmērs varētu sasniegt ap 2% no dalībvalsts IKP, un Eiropas Investīciju Bankas

garantiju fondu, kas mobilizēs līdz pat 200 miljardus eiro lielu finansējumu īpaši mazo un vidējo uzņēmumu kredītešanai visās ES valstīs. Pirmie divi atbalsta instrumenti piedāvā aizdevumus uz izdevīgiem noteikumiem, un katra valsts varēs vērtēt, vai tai izdevīgāk aizņemties pa tiešo tirgos vai arī izmantot šīs aizdevumu iespējas.

Būtibā jau Eiropas Centrālās bankas (ECB) aktīvu ārkārtas uzpirkšanas programma 750 miljardu eiro apjomā un bez vērtspapīru iepirkšanas ierobežojumiem, nodrošina to, ka eirozonas valstīm saglabājas pieeja tirgiem uz labvēlīgiem nosacījumiem.

Atskaitot ECB vērtspapīru iepirkšanas programmu, uz šo brīdi ES un tās dalībvalstis veselības un ekonomiskās krīzes mazināšanai ir veltījušas gandrīz 3.4 triljonus eiro, kas ir gandrīz 25% no ES IKP. Tā ir vērienīga summa, lai arī šobrīd skaidrs, ka ekonomikas atveseļošanās būs vajadzīgi papildu līdzekļi, kuriem pamatā būs jānāk no jaunā un, cerams, ambiciozā ES daudzgadu budžeta.

Kāpēc publiskajā telpā izskan viedokļi par ES nespējīgo rīcību krīzes laikā? Eiropas Savienībai ir karogs. Eiropas Savienībai ir himna, četras brīvības, Vienotais tirgus un savs Eiropas Parlaments. Tie ir jaudīgi valstiski simboli. Tomēr Eiropas Savienība nav federāla valsts. ES nav noteikšanas pār veselības jomu dalībvalstīs un tās rīcībā ir ierobežots budžets – apmēram 1% no ES nacionālā kopienākuma (NKI), kas ir nepietiekams šī mēroga krīzes atbilstam. Kopumā jāsaprot, ka krīzes pirmajās dienās valstīm ieslēdzās spēcīgi nacionālie instinkti – pasargāt savu tautu un vēlētajus, aiztaisīt savas robežas, neļaut izvest savas maskas. Skaidri izgaismojās pretruna starp to, ko cilvēki sagaida no Eiropas Savienības, un to, ko ES iestādes var reāli var izdarīt savu pilnvaru ietvaros. Īstā vara Eiropā arvien pieder dalībvalstīm. Manuprāt, tikpat uzskatāmi šī krīze parāda ES pievienoto vērtību – ļaut ieraudzīt lielāku bildi, koordinēt pārrobežu jautājumus un likt dalībvalstīm sēsties pie sarunu galda, lai rastu risinājumus kopā.

Kādas ir Eiropas Savienības “zāles”

vīrusa krīzes risināšanai?

Intervija ar Eiropas Parlamenta deputāti, Prof. Dr. oec. Inesi Vaideri

Pastāstiet, kā šobrīd, kad gandrīz visā Eiropā cilvēki tiek aicināti uzturēties mājās, strādā Eiropas Parlaments?

Mēs, Eiropas Parlamenta deputāti no 27 valstīm, esam pieraduši katru nedēļu pulcēties Briselē vai Strasbūrā, kā arī tikties ar iedzīvotājiem savās valstīs. Strādāšana no mājām ir kaut kas pavisam jauns. Lielākā daļa deputātu atrodas savās valstīs, arī es šobrīd strādāju no Latvijas. Par spīti tam, ka atrodami tik daudzās valstīs, esam veiksmīgi raduši veidus, kā turpināt darbu attālināti. Ja sākotnēji sēdes tiešsaistē radīja tehniskus sarežģījumus, tad tagad tās rit visnotaļ raiti. Jāsaka, ka attālinātā strādāšana ir pozitīvi veicinājusi Parlamenta tehniskās kapacitātes pieaugumu, tomēr Latvija digitālajos risinājumos to joprojām krietni apsteidz. Ir notikušas arī divas plenārsēdes, kurās balsojām pa e-pastu. Noskaņojums EP ir nopietns, esam norūpējušies par mūsu pilsoņiem. Tomēr esam apņēmības pilni pildīt savu pienākumu arī tagad, ārkārtas apstākļos, lai mazinātu vīrusa izraisītās sekas.

Vispirms jautāšu vispārīgi - vai jums ir sajūta, ka ES šobrīd valda solidaritāte, cīnīties ar Covid-19?

Veselības aprūpe ir dalībvalstu pārziņā, no kurām tādēļ sagaidāma galvenā rīcība cīņā pret vīrusu. Tomēr arī Eiropas līmenī tiek īstenoti dažādi nozīmīgi atbalsta pasākumi. Ja sākotnējā ES iesaiste bija salīdzinoši lēna, jo valdija apjukums, tad tagad varam novērot daudzus piemērus solidaritātei. ES līmenī tiek koordinēta gan medicīnas personāla un aprīkojuma nosūtīšana uz valstīm, kur tas visvairāk nepieciešams, gan savstarpēja palīdzība ar ārstēšanu un repatriācijas lidojumiem. Arī Latvija ir palīdzējusi citiem, piemēram, ar repatriāciju, dezinfekcijas līdzekļiem.

Ar vīrusu saistīto ierobežojumu dēļ ļoti cieš Eiropas ekonomika. Kādus pasākumus ekonomikas atbalstam piedāvā ES?

Kamēr cīnāmies pret vīrusa izplatību, Eiropā ir sākusies ekonomiskā lejupslide. Tādēļ EP esam ātri grozījuši ES budžetu, lai steidzami būtu pieejami līdzekļi vīrusa seku mazināšanai. Mūsu lēmumi ļauj dalībvalstīm izmantot 40 miljardus eiro tūlītējām vajadzībām ekonomikā un veselības aprūpē. Latvija var elastīgi un bez līdzfinansējuma tērēt ap 800 miljoniem eiro, lai atbalstītu vīrusa smagāk skartos cilvēkus un nozares – iepirktu medicīniskos aizsarglīdzekļus un aprīkojumu slimnīcām, palīdzētu uzņēmējiem un darbiniekiem.

Vēlos izcelt Eiropas Investīciju bankas garantiju fondu 200 miljardu eiro apmērā mazajiem un vidējiem uzņēmumiem, kuri īpaši jāatbalsta, lai krīzi pārvarētu, saglabājot darbavietas. Nozīmīga ir arī Eiropas Centrālā bankas obligāciju uzpirkšana 750 miljardu eiro apmērā, kas stabilizē situāciju finanšu tirgos un krietni palīdz aizņemt gan valstīm, gan bankām, lai nodrošinātu kredīšanu. Tas ir dalībvalstīm piedāvāts, tūlītējs atbalsts.

Krīze nebeigsies ar ierobežojumu atcelšanu. Kādiem, Jūsaprāt, jābūt ES nākamajiem soļiem?

Uzskatu, ka būs nepieciešami vērienīgi ekonomikas atgūšanās pasākumi - papildu stimula instrumenti Eiropas līmenī un daļēji solidāra vīrusa izdevumu segšana. Tas ir visu valstu interesēs, jo citādi var atkārtoties problēmas finanšu tirgos, kas eirozonu apdraudēja pirms 10 gadiem.

Manuprāt, centrālajai lomai atkopšanās plānā jābūt nākamajam ES daudzgadu budžetam. Tas ievērojami jāpalielina ar dalībval-

stu iemaksām un jāveido tā, lai īpaši daudz investētu 2021.-2022. gadā, kad visvairāk nepieciešams ekonomikā atgriezt jaudu pēc vīrusa. Uzskatu, ka šajā periodā jāpagarina nosacījums par izdevumu segšanu pilnā apmērā no ES budžeta, bez valstu līdzfinansējuma. Vienlaikus budžetā nepieciešami arī jauni ienākumu avoti, piemēram, digitālais nodoklis un nepārstrādātās plastmasas nodoklis. Latvijai iemaksu palielinājums būtu izdevīgs, jo par katru iemaksāto eiro investīcijās atpakaļ saņemam vismaz trīsreiz vairāk.

Ekonomikas izaugsmi nodrošina veseli cilvēki. Tāpēc noteikti jāpalielina ieguldījumi zinātnē un veselības aprūpē ne tikai ārkārtas situācijā, bet arī ilgtermiņā. Tam jāveido kopīgs investīciju fonds ES līmenī, lai uzlabotu veselības aprūpi visās dalībvalstīs.

Vai šajā krīzes laikā ir kāds gaismas stariņš – kaut kas pozitīvs, uz ko vraudzīties nākotnē?

Krīze, protams, ir nopietna, tomēr katras grūtības rada arī iespējas. Ir skaidrs, ka ekonomiskais trieciens ieviesīs pārmaiņas visas pasaules piegādes ķēdēs, rūpniecībā un tirdzniecībā. Redzot lielos riskus, kas saistīti ar ražošanas koncentrēšanu vienā vietā, daudzi vēlas mazināt savu atkarību no, piemēram, Ķīnas un pārskatīt, ko varam ražot savā zemē. Ja Latvijā palīdzēsīm uzņēmējiem krīzi pārvarēt, varēsim iekarot jaunus eksporta tirgus. Un es gribu ticēt, ka Eiropa kopumā no šīs krīzes izies stiprāka, jo sadarbojoties varam panākt daudz vairāk.

Noslēgumā - gaidu ar jums, lasītāji, drīzu tikšanos klātienē Briselē! Manā plānā - pie jums martā atvest filmu "Pilsēta pie upes" un tās radošo komandu - iejaucās vīruss, tomēr ticu, ka drīz plānu īstenošim!

Sveicam talantīgos skolēnus!

Eiropas Valodu dienā, 26. septembrī, Latviešu valodas aģentūra (LVA) izsludināja ikgadējo skolēnu radošo darbu konkursu. Šoreiz konkursa tēma bija „Izstāsti man savu sapni”, un skolēni varēja rakstīt eseju vai zīmēt zīmējumu.

Beļģijas latviešu skolēni katru gadu piedalās LVA rīkotajos konkursos, un šogad divi talantīgie briseliēši iekļuva starp laureātiem – sešgadīgā Kate Birzniece savu sapni uzzīmēja, bet 8. klases skolēns Gustavs Grečiņins piedalījās eseju konkursā, un abi saņēma Atzinības rakstus.

Savukārt 21.februārī, visā pasaulē tiek svinēta Starptautiskā dzimtās valodas diena, un tās mērķis ir pievērst sabiedrības uzmanību dzimtās valodas vērtībai un skaistumam. Lai svinētu Dzimtās valodas dienu kopā ar skolu jaunatni, sajūstu lepnumu par savu valsti un valodu, Latviešu valodas aģentūra šajā dienā Rīgas Latviešu biedrības namā aicināja uz tikšanos uzvarētājus, kas piedalījās skolēnu radošo darbu konkursā „Izstāsti man savu sapni”. Arī Gustavs devās uz Rīgu un saņēma savu Atzinības rakstu klātienē. Visu laureātu darbus publikai lasīja jaunie aktieri Agnese Cirule un Jēkabs Reinis.

Katru gadu konkursa dalībnieku skaits pieaug, šogad konkursa rīkotāji saņēmuši rekordlielu pieteikumu skaitu – 1234 radošos darbus no visas pasaules. 693 no tiem ir literārie darbi, 541 – zīmējumi. Darbi tika iesūtīti ne vien no Latvijas skolām, bet arī no latviešu skolām Amerikā, Somijā, Beļģijā un Apvienotajā Karalistē.

Literārie darbi tika vērtēti 3 grupās: 1.–4. klašu grupā (154 darbi), 5.–9. klašu grupā (394 darbi) un 10.–12. klašu grupā (145 darbi). Arī

Zīmējumi tika vērtēti 3 vecuma grupās: 1.–4. klašu grupā (242 darbi), 5.–9. klašu grupā (246 darbi) un 10.–12. klašu grupā (53 darbi).

Darbus vērtēja un labāko darbu autorus noteica Konkursa žūrija: Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu literatūras centra vadītāja Silvija Tretjakova, UNESCO Latvijas Nacionālās komisijas ģenerālsēkretāre Baiba Moļņika, rakstnieks Valdis Rūmnieks, māksliniece, grāmatu sērijas „Koko un Roko” zīmējumu autore Linda Lošina, Latviešu valodas aģentūras

Rīgas Latviešu biedrības priekšsēdētājs Guntis Gailītis apsveic Gustavu ar panākumiem.

Gustavs Grečiņins 8. klase. Skolotāja Ineta Cara. Briseles II Eiropas skola

Izstāsti man savu sapni

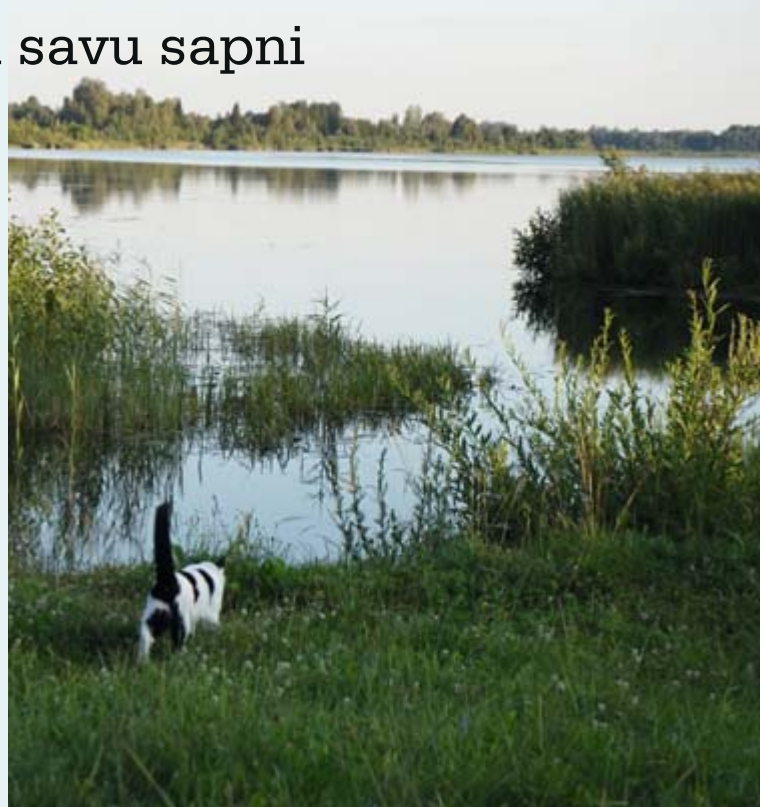
Tā būtu māja ezermalā. Vienkārša koka māja ar niedru jumtu. Vasaras svelmē ūdenī atstarotos saules stari. Ezeru ieskautu niedres, staltas un lepnas. Pa ezeru pirmajā peldē pīļu māte vestu savus pilēnus. Gaiši zilajās debesīs lidinātos visskaistākais zivju ērglis.

Kad ieiētu mājā, varētu sajūst tās patīkamo koka smaržu. Rītos, dzeguzes dziesma mani pamodinātu ar savu apburošo balsi, lai vilinātu uz peldi ezera dzestrajā ūdenī. Es iegrimtu ezerā un justu, kā ūdensrozēs glāsta mani ar savām lapām. Būtu silts. Latvijas saule sildītu šo nomaļo zemes nostūri. Es būtu tik tālu ezerā, ka redzētu tikai uz laipas gala sēžam melnbalto kaķi. Ezeram pārlidotu pāri stārķi.

Uz ziemeļiem no ezera būtu mitrs, tumšs un neviesmielīgs niedrājs. Blakus niedrājam būtu zeltains labības lauks. Kad košātu tā vārpas, tās izplatīto patīkamu, kokainu garšu. Aiz lauka būtu neliels grants ceļš, kas liecinātu par pēdējām civilizācijas pazīmēm šajā nomaļajā Latvijas nostūrī.

Es sēdētu zālājā un skatītos, kā vasaras sarkanā saule noriet lēni un nesteidzīgi. Ezera virsma paliktu sarkana, un tad iestātos nakts. Es gulētu un klausītos, kā egles līgo mierīgajā vasaras vējā. Es gulētu un klausītos. Gulētu, klausītos.

Tas ir mans sapnis.

ELA

– sadzirdēt,
pārstāvēt un
saliedēt

BLZ intervē **Elinu Pinto**,
Eiropas Latviešu apvienības priekšsēdētāju

Eiropas Latviešu apvienība (ELA) vēsturiskā attīstība. 2021. gadā ELA svinēs 70 gadu jubileju – kādi attīstības posmi ELA kā organizācija ir bijuši? Kāds ir ELA devums diasporas organizāciju darbībai vai efektīvatībai?

Eiropas Latviešu apvienība (ELA) nākamgad sasniegs cienījamo septiņdesmit gadu sliekšni, un šobrīd jau pulcē divdesmit piecas aktīvas latviešu biedrības deviņpadsmit valstīs Eiropā – no Norvēģijas līdz Spānijai un Gruzijai. ELA priekštecis – Latvijas Atbrīvošanas komitejas Eiropas centrs (LAK EC) – tika nodibināts jau 1951. gadā. LAK EC pastāvēja līdz 1995. gadam, kad tika pārveidots par Rietumeiropas Latviešu apvienību (RLA), kura 2006. gadā savukārt tika pārdēvēta par Eiropas Latviešu apvienību, lai tādējādi atstātu pagātnei dalījumu rietumu un austrumu latviešos. ELA ir vienmēr gājusi līdz laikam un atspoguļojusi to emigrācijas sabiedrības savpatību, kas raksturo Eiropas latviešus; tas mums ir licis piedēvēt zināmu spūrainību citu pasaules latviešu organizāciju vidū.

Diasporas pētnieki lēš, ka Eiropā biedrības aktīvi darbojas ap 11 % no diasporas cilvēkiem. Lēšam, ka Eiropā ārpus Latvijas dzīvo apmēram 250 tūkstoši Latvijas cilvēku, kas ir gandrīz tikpat, cik visā Latgalē. Saucam sevi par “piekto novadu”. Tas veido plašu un daudzveidīgu pamatu ELA darbam un liek būt atbildīgiem pret diasporu visā tās dažādībā.

Esam gan biedrorganizāciju veidota biedrība, nevis tautas kustība, tāpēc tieši diasporas

biedrībām ir ārkārtīgi nozīmīga loma, lemjot par veidiem, kā ELA vissekmīgāk balstīt tās un arī mūsu kopīgo lietu. No ELA puses atbalstām biedrību savstarpējo pieredzes un informācijas apmaiņu, kopīgas iniciatīvas, izaugsmi. Vienlaikus ELA aktīvi pārstāv šo “piekto novadu” arī Latvijas iestāžu gaitenēs, un esam ieguvuši labus sadarbības partnerus gan Rīgā, gan reģionos – iestādes, nevaldības organizācijas, medijus. To apliecina arī tas, ka Diasporas likumā ir ietverta liela daļa ELA priekšlikumu – gan par diasporas jēdzienu, diasporas politikas uzdevumiem un arī pavisam praktiskiem pasākumiem, kas cilvēkam atvieglo ikdienas saiknes uzturēšanu ar Latviju vai atgriešanos.

Šajos pēdējos gados esam strādājuši trīs galvenajos virzienos, kurus minēšu prioritātes secībā: identitāte, kas ietver latviešu valodu, latvisko izglītību un kultūras kopšanu, iesaiste, kas skar diasporas interešu pārstāvību, dalību vēlēšanās un citās pilsoniskās aktivitātēs, biedrību un diasporas mediju darba stiprināšanu, jauniešu līdzdalību; samērā nesens darbības virziens ir ieguldījums, kas ietver ārvalstīs dzīvojošo Latvijas uzņēmēju, nozaru profesionāļu, zinātnieku, pētnieku un studentu sadarbību, un, protams, remigrācijas izvēļu atvieglošanu. Īsumā – ELA pamatzdevums ir rosīgi darboties gan ar skatu uz Latviju, gan pašā diasporā, lai tuvinātu mūsu cilvēkus Latvijai un iesaistītu pēc iespējas daudzus kopīgās aktivitātēs, kuru motīvs ir Latvija un latviešu valoda.

Gandarījums redzēt, ka diasporas organizāciju lokā top arvien vairāk kopprojekti, notiek

aktīva pieredzes un materiālu apmaiņa starp skolām, saņemam ierosinājumus par to, kādus diasporai nozīmīgus praktiskus un juridiskus jautājumus būtu vēlams atrisināt Latvijas pārvaldībā. Augsts ELA prezidija darba novērtējums ir tas, ka mums vēlas pievienoties arvien jaunas organizācijas. Vairāku gadu atbalsts jauniešu iniciatīvām šogad ir vainagojies ar ELJA atdzimšanu biedrībā “Eiropas Jaunieši – EJ!”, un top arī diasporas uzņēmēju un nozaru profesionāļu biedrība #esiLV – tas dod nākotnes perspektīvu un jaudīgus partnerus ELA mērķu īstenošanai.

Tomēr mēs vēl noteikti varam uzlabot ELA darbību. Pagājušajā gadā tāpēc iniciēju sīkāku ELA darbības auditu, tostarp aptaujājot biedrus un plašākas aprindas par to, kuras ELA aktivitātes ir ar lielāko pievienoto vērtību. Atgriezeniskā saikne ir būtiska, lai cilvēki justos sadzirdēti, pārstāvēti un saliedēti. Tas parādīja, ka mums jāpilnveido saziņa starp ELA prezidiju un biedriem un koplešana biedru gada kopsapulču starplaikā – tāpēc papildu ikmēneša apkārtrakstiem un iknedēļas prezidija sēžu protokolliem biedriem piedāvājam arī “pusdienu kafiju ar ELA prezidiju”, regulāri neformāli apspriežoties ar biedrību vadītājiem. Mums ir svarīgi skaidrāk vienoties par prioritātēm, lai ieguldītu esošos spēkus ar maksimālu ietekmi – un te ļoti noderēs biedru ierosmes šīsvasaras kopsapulcē. Lietderīgi būtu arī tālāk vairot ELA pozitīvu atpazīstamību diasporas aprindās – te lieliski partneri ir diasporas mediji, ar kuriem uzturam ciešu saziņu un atbalstām mediju nozari.

ELA prezidijā esam seši vēlēti brīvprātīgie, un mums atsevišķās jomās (komunikācija, vēstures mantojums u.c.) palīdz brīvprātīgie referenti; balstoties uz projektu resursiem, pēdējos divus gadus arī atalgojam nelielu ELA pārstāvēniecību Rīgā. Līdz ar to skaitliski ELA motors nav liels, taču ir spējis radīt lielu jaudu – par ko jāsaista neizmērojams paldies komandai un visiem atbalstītājiem. Kopš vadu ELA, esmu īpaši piedomājis par to, kā komandai nelaut sevi izdedzināt – un te liels balsts ir visi domubiedri, kas palīdzējuši ELA ideju un projektu īstenošanā, kā arī katrs ziedotājs.

Diasporas problēmas. Vai ELA ir kādas iniciatīvas, kas būtu vērstas uz to, lai Latvijā pēc iespējas vairāk nostiprinātu toleranci pret ārvalstu latviešiem un dubultpilsoņiem, pieņemtu to, ka latviešim un viņu bērni ir dažādi, tostarp ar jauktu etnisko izcelsmi vai citu ādas krāsu?

Latvijas vēstures emigrācijas vilņi ir atstājuši vēl nesadzijušas vātes mūsu tautas apziņā. Tikai Sprīdītis caur atgriešanos un jūsmu par tēva mājām spēja pēc pasaules izzināšanas dzēst savu "nodevēja" stigmatu, bet Kaupo ar savu tālās zemēs gūto viedokļa citādību bija pelnījis atstumšanu. Pat ja nu jau vai katram Latvijā kāds tuvinieks vai draugs mīt ārpus Latvijas, skarbums pret aizbraucējiem kā šķiru izžūd ļoti lēnām; tas atkal uzvilņojis saistībā ar "Covid-19" krīzes repatriantiem. ELA darbība vai katra iniciatīva Latvijā, lai tā būtu sadarbība ar Latvijas skolām, administratīvu jautājumu risināšana, Diasporas likums, atgriešanās jautājumi vai citi, nenovēršami saskaras tieši ar netveramo – attieksme, atvērtība, savstarpēja cieņa tautiešu vidū neatkarīgi no mūsu dzīves ceļiem.

Līdz ar to, pirmkārt, ārkārtīgi daudz laika un pūļu esam ieguldījuši darbā ar Latvijas medijiem – skaidrojot, rādot diasporas cilvēkus, mūsu dziļo kultūrsaiķni ar Latviju, pienesumu Latvijai ar atbalstu tuviniekiem, ziedojumiem vai zinātnes sadarbību. Esam snieguši komentārus, intervijas, skaidrojošus rakstus, gatavojuši interviju sērijas ar spilgtiem diasporas cilvēkiem, TV tiešraides no diasporas kopā ar LTV. Tas ir būtiski mainījies Latvijas mediju satura toni attiecībā pret diasporu, un nu jau diasporai Latvijas sabiedriskajā pasūtījumā ir atvēlēta "piektajam novadam" atbilstoša vieta.

Otrkārt, es dziļi ticu tam, ka atslēga uz cieņu un toleranci ir cilvēku spēja kopā darboties plecu pie pleca, balsi pie balss, rakstu pie raksta. Tāpēc no ELA puses esam rosinājuši un koordinējuši iniciatīvas, kas mums ļauj satikties ar Latvijā mītošajiem – kopīgi talkot, skandēt līgodziesmas, bērniem doties apmaiņas braucienos uz Latvijas skolām, piedalīties kopīgās nometnēs. Cilvēcība atklājas tad, kad spējam aiz vispārīgajiem ieraudzīt draugu, domubiedru, dzīvu un jutīgu līdzcilvēku.

Elina, kā kā Tu nokļuvi ELA, cik ilgi Tu tur darbojies, un kas Tevi motivē darboties ELA? Zinot, cik daudz tu dari, kā tev izdodas savienot profesionālo darbu, ģimeni, bērnus un visas pārējās aktivitātes ar rosišanos ELA?

ELA es iesaistījos pirms sešiem gadiem, kad Luksemburgas latviešu biedrības vārdā aizbraucu uz ELA kopsapulci Stokholmā. Man patika vienlaikus latviskā un starptautiskā atmosfēra, kas valdīja ELA lokā, un acīmredzot pārāk aktīvi iesaistījos diskusijās, jo jau šīs sanāksmes noslēgumā kolēģi mani pierunāja

tapt par vienu no jaunievēlētā prezidija loka, pavisam īsi pirms mana pirmā bērniņa nākšanas pasaulē. Tā nu mani divi vecākie bērni ir līdz šim uzauguši kopā ar ELA lietām, piedalījušies sanāksmēs, uz vai pie rokas līdzvadījuši Valsts svētku un citus latviešu saietus, Ernests nesen mani sasmidzināja, pēc kādas tikšanās ar latviešu draugiem pie ārdurvīm no viņiem atvadoties ar vārdiem "Paldies par projektu!"

Gribas ticēt, ka līdz ar maniem enerģiskajiem bērniem šajos gados tikpat rosiģi ir augusi arī ELA – mūsu biedroorganizāciju skaits ir audzis, tāpat arī darbības loks ietver dažādas latvietības šķautnes, spējam iestāties par diasporu Rīgā, atsaucoties tam, kas ir svarīgs latvietim ārvalstīs. Esam arī pacietīgi sabiedriskajā telpā drupinājuši aizspriedumus un aizvainojumu, kas Latvijā vēl pirms pieciem sešiem gadiem bija tik asi jūtams pret diasporu. Tas ir nozīmējis skaidrot un rādīt gan to gaišo, aizrautīgo kultūrvilki pēc latvietības, kāda izpaužas katrā diasporas koru, deju, folkloras un amatnieku kopu saietā, gan arī līdzatbildību, kādu balsojot vēlēšanās uzņemamies par Latviju un saviem tur mītošajiem tuviniekiem, gan arī to pragmatisko pienesumu, ko diaspora spēj dot Latvijai ar saviem pārskaitījumiem, ziedojumiem, kā arī uzņēmējdarbības un zinātnes sadarbību ar partneriem Latvijā. Latvijas valststiesības to iemieso nesena Diasporas likums, kurš tver šo diasporas daudzveidību un atzīst diasporas nepārprotamo piederību Latvijai, tostarp radot jaunu konstitucionālas nozīmes jēdzienu "diaspora".

Visu interviju ar Elīnu Pinto lasiet www.latviesi.be sadaļā "Mūsējie šai pusē".

Agnis Sauka,

Latviešu biedrības Beļģijā (LBB) vadītājs un Eiropas Latviešu apvienības (ELA) priekšsēdes vietnieks.

Organizācijas nav amorfi, abstrakti veidojumi. Tās veido cilvēki. Gan LBB, gan ELA ir organizācijas ar vairāku desmitu gadu vēsturi, taču, ja tā var teikt, tām abām "otro elpu" savulaik iedeva Aldis Austers. Aldis bija tas, kurš pirms 11 gadiem mani "ievilka" Beļģijas latviešu biedrībā. Visu šo laiku esmu bijis biedrības valdē un kopš pagājušā gada esmu tās vadītājs. Mana ievēlēšana par biedrības vadītāju sakrita ar prezidija vēlēšanām ELA un atkal, jāsaista, tapu "ievilkts" vēl vienā sabiedriskā organizācijā. Nu jau gadu esmu

ELA priekšsēdes Elīnas Pinto vietnieks un, atskatoties uz šo periodu, varu teikt, ka šīm aktivitātēm veltītais brīvais laiks nav bijis veltī nomests zemē.

Dalību mītnes zemes latviešu biedrībā cilvēki saprot: tas ir tepat, tiek organizēti pasākumi savējiem, bērni var apmeklēt latviešu sestdienas skoliņu. Eiropas Latviešu apvienība ir kaut kas tālāks un abstraktāks. Kāda jēga ir no dalības ELA, jūs jautāsiet? Manuprāt, uz šo var raudzīties divos griezumos: idejiskajā un praktiskajā.

Idejiski latviešiem kā mazai nācijai ir jāturas kopā un jāatbalsta vienam otrs, cik vien iespējams, ja vēlamies uzturēt savu valodu un kultūru. ELA ir forums, kurā latviešu biedrības Eiropā var tikloties, atrast sabiedriski aktīvo latviešu kontaktus citās valstīs un apmainīties ar labās prakses piemēriem. Ārpus Latvijas dzīvojošie tautieši ir tik dažādi un arī biedrības Eiropas valstīs ir raibas kā dzeņa vēders:

ir dažāds to juridiskais statuss, liels un biedrošanās pamats. Tāpēc, darbojoties ELA, ir jācenšas paturēt prātā šī kopējā kopības ideja, lai, risinot biedriem svarīgus jautājumus, īpaši, kad nav viena, pareizā risinājuma, nepazustu nevajadzīgās nesaskaņās un sasniegtu labāko rezultātu.

No praktiskās puses raugoties, ar dalību ELA tās biedriem ir iespēja dot ziņu par savām vēlmēm un vajadzībām Latvijas valsts iestādēm un piedalīties ELA organizētos izglītības un kultūras projektos. No praktiskā latvieša viedokļa ieguvumi, esot šajā organizācijā, noteikti atsvēr par dalību ELA maksāto biedra naudu. Ir arī jūtams, ka Latvijas politiskajā dienaskārtībā diasporas jautājums tiek uzturēts dzīvs. Valsts iestādes, kurām ir uzdevums rūpēties par diasporu, diasporas organizācijas uztver kā sadarbības partnerus, nevis kā uzmacīgus odus, tāpēc latviešiem ārpus Latvijas ir svarīgi pašorganizēties. Mums ir nepieciešama Latvija, un Latvijai esam nepieciešami mēs.

Aizslēgtās pasaules piezīmes:

lidojums nezināmajā virzienā

Ģirts Salmgriezis

Piezīmēm pielikts punkts 29.03.2020. Plkst. 16.00, Brisele, Forest.

Astoņos vakarā cilvēki atver logus, iznāk ārā uz terasēm, balkoniem, ... Plaudē, ribina katlu vākus, gaviļē... Pavisam citādāka aina bija pirms trīspadsmit gadiem, kad 2007.gadā ierados Beļģijā. Tad bija sākusies valdības veidošanas krīze, kas ievilkās gandrīz pusotru gadu. Šķiet, vienīgais vienojošais simbols toreiz bija putojošs alus kauss. Jā, pieklājīgi sociāli apreibinošs līdzeklis vienoja jau tā distancētās flāmu un valoņu kopienas un 11 miljonu iedzīvotāju valsts, kas teritorijas apjomā ir uz pusi mazāka nekā Latvijā, noturējās un noturas daudzos pārmaiņu vējos...

Patlaban politiski sadrumstalatā Beļģija, sarežģīti notamborētā mežģīne ir vienota vakara mijkrēslī kā nekad agrāk par spīti dažādām politiskām kaislībām un savstarpējo kopienu nesaskaņām. Jo svarīgi ir pateikt

paldies cilvēkiem, medicīnas darbiniekiem, kuri šajās dienās veic nesavtīgu darbu. Šajā ikvakara piecminūtē beidzot ieraugu savu kaimiņu sejas, kuras vecās pasaules ikdienas steigā nebiju ievērojis. Ieraugu to, ko pat agrāk nebiju pamanījis, traucoties, kā jau tas bija pieņemts nākotnes cilvēkiem – 21. gadsimta dinamiskos ātrumos no vienas Eiropas pieturvietas uz citu. Savā ziņā daudzi bijām kļuvusi kā duracell bateriju zaķiši, kas straujā steigā mēģināja patērēt, lēkāja noteiktos laikos un telpās, izbaudīja dzīvi neiedomājamos tempos. Nu baterijas ir izlādētas, daudzi zaķiši izmisumā, saguruši. Apmulsumā...

Pasaules apstāšanās laiks ir ļoti sarežģīts daudziem no mums. Reizēm jau man likās, ka daudz ko esmu piedzīvojis, pieredzējis, sastapis, ieraudzījis... Bērība aiz dzelzs

priekškara, Latvijas neatkarības gaidīšanas laiks, trauksmainie deviņdesmitie gadi, loga pavēršana uz Eiropu, smaga ekonomiskā krīze, terora draudi. Un patlaban mistiskais vīruss, pasaules nolikšana uz bremsēm, liela neziņa par rītdienas gaidāmajiem notikumiem. Šobrīd dzīves scenārijs nav paredzams, viss ir tik trausls un lielā klusumā pat var dzirdēt ne tikai kā atskan porcelāna kafijas tasīte, kad tajā tiek ielieti ikrita uzmundrinošais melnais dzēriens, bet arī mierīgāk var izjust pavasara atmošanos dabā.

BEĻĢIJA AIZVĒRĀS PAMAZĀM

Vēl marta sākumā likās neticami, ka notiks pasaules aizslēgšana uz ilgāku nezināmu laika periodu. Vēl pavisam nesen Briselē dzīve ritēja ierastajos ritmos. Kad darba sapulcē pirms di-

vām nedēļām tika paziņots, ka varētu klātienē netikties jau ilgāku laiku, arī tobrīd likās pat neiespējama dzīves režija.

Pirms divām nedēļām vēl bija atvērti visi veikali, sporta klubi, pamazām tas viss tika slēgts. Vēl līdz otrdienai strādāja frizētavas, kurās fēni dūca lēnāk un nosvērtāk, salonā varēja atrasties tikai viens klients kopā ar meistaru. Arī beļģu skaistumkopšana šobrīd atstāta novārtā, katram vien pašam jāparūpējas par savu matu sakārtojumu.

Arī pats esmu uz pauzes Briselē. Kolēģus redzu virtuālajās sapulcēs ar telefona starpniecību. Nepārtraukti telefons vibrē no dažādām izziņām, statistikas datiem, vēstījumiem no darba, draugiem un paziņām. Darbs ir kļuvis saraustīts, taču visi nepieciešamie uzdevumi ik dienas tiek veikti no mājām, ciešā sasaistē ar saviem kolēģiem. Darba apjoms nav sarucis. Eiropas Parlamenta darbība nav apstājusies arī attālinātā režīmā. Tas viss, protams, konfrontē ik dienu, ik minūti ar globālā timekļa vietnēs atrodamajiem skumjiem stāstiem, arī puspatiesībām, mistiskām konspirācijas teorijām, pareģojumiem un divāna eksperti kā vienmēr zina visu labāk par valdības spējām, Eiropas Savienības spēkiem un nespēkiem utt. Vīruss ir ierobežojis ne tikai mani, bet arī daudzas dalībvalstu valdības, tajā skaitā jauni, radoši risinājumi jāmeklē Eiropas Parlamentam lēmu pieņemšanā un Eiropas vērtību nosargāšanā. Ļoti nopietns pārbaudījums Eiropas stabilitātei, kad jāpieņem daudzi sarežģīti risinājumi, jāatmet nacionālais egoisms, lai kopā pārvarētu šo sērgu. Tas noteikti var izdoties, ja kopā turēsimies stipri, nevis domāsim tikai par to, ko no Briseles var vairāk izdabūt savai valstij, bet pie pirmās neveiksmes to vainosim sava politiskā izdevīguma un savtīguma labā. Ik pa laikam aizdomājos par Lielbritāniju, kas pirms izstāšanās no Eiropas Ūnijas skandēja par neganto un ļauno savienību, jo lūk, tā esot sagandējusi britu medicīnas sistēmu. Lai gan medicīnas aprūpe nav kopējā Eiropas Savienības politika, bet šī nozare ir nacionālo dalībvalstu ziņā. Veselība sākas no katra indivīda paša un katras valsts spējām un vēlmēm! Jādomā, ka Lielbritānija tiks galā veiksmīgi, jo vairs taču nav arēģi ienaidnieka – Eiropas Savienības.

SMAIDS VĒL NEPAZŪD

Ierastais dzīves plūdums ierobežoti aprāvis Briselē. Jāteic, Brisele to ir pieņēmusi ļoti saprātīgi un cilvēciski. Smails vēl nezūd no līdzcilvēku sejām, attālināti savstarpēji nepazīstami cilvēki cits citam pasaka "bonjour" uz ielas. Parkos skrējēji un vingrotāji ievēro divu metru attālumus, aptiekas atvērtas. Parkos arī beļģu suniši cenšas ievērot distanci, un to jau biju pamanījis agrāk, ka mājdzīvnieki šajā valstī tiek labi audzināti nevis skolo-ti potenciālajiem uzbrukumiem. Vairāki restorāni, bāri vēl atvērti. Bet tur sēdēt garas stundas nav iespējams, var pasūtīt tikai

maltīti līdzīgai ņemšanai. Aizvērusies arī slavenā cepto kartupeļu bodīte Jourdan laukumā, kur pat nereti bija rindā redzami stāvam Beļģijas karalis un Vācijas kanclere Angela Merkele. Vācijas vadītāja svarīgās sanāksmes starpbrīdī baudīja kraukšķīgos, eļļā ceptos kartupelišus, pārklātiem ar biezu kečupu un majonēzes kārtu. Jāpiebilst, ka porcijas vienmēr izdekorē nu gluži kā skaistas putukrējuma tortes.

Nedēļas nogalē Beļģijas Nacionālās drošības padome nolēma ārkārtas situāciju valstī pagarināt līdz 19. aprīlim. Pirms divām nedēļām tika nolemts, ka šāda situācija būs līdz 5. aprīlim. Ko tas nozīmē ikvienam Beļģijas iedzīvotājam? Ikvienam ir jāpaliek mājās, izņemot došanos uz pārtikas veikaliem, aptieku vai pie ārsta. Uz darbu var doties tikai gadījumos, ja nav iespējams darbs attālinātā režīmā. Taču nav aizliegtas fiziskās aktivitātes parkos, kas pat tiek rekomendētas, ievērojot sociālo distanci. Par veselīga dzīves veida piekritējiem tagad ir kļuvuši pat beļģi, kuri parasti sporta klubiem gāja garām ar likumu.

Nedrīkst sēdēt parkos uz soliņiem vai rīkot piknikus. Tāpat nav atļauts doties pastaigās gar jūru vai braukt atpūtas braucienos uz beļģu Alpiem – Ardēnos. Beļģi nedrīkst doties arī uz savām lauku rezidencēm. Nav iespējama tāda situācija, kā, piemēram, sastrēgumi 10 kilometru garumā pie Saulkrastiem.

Tomēr Beļģijā ierobežojumi vēl nav tik strikti kā Francijā, kur var tikai vienu stundu pavadīt ārā. Vēl Francijas iedzīvotājiem esot jāaizpilda speciālas anketas, kad viņi dodas laukā no savas dzīves vietas, lai policija var kontrolēt nepieciešamības gadījumā un likumpārkāpējus sodīt ar soda naudām. Tiek ziņots, ka ārkārtas situācija tiks pagarināta Beļģijā līdz 3. maijam.

Protams, liels satraukums ir par ekonomisko situāciju dažādās nozarēs. Ir jau aprēķināts, ka restorāni, sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumi līdz Lieldienām zaudēs aptuveni 1,7 miljardu eiro. Tas būs krietni vien vairāk nekā pēc teroraktiem Parīzē un Briselē 2016. gadā. Bet ir jau panākta vienošanās ar daudziem ēku īpašniekiem, kas izīrē telpas restorāniem vai bāriem, lai šajā laikā nav jāmaksā īres samaksa vai to atlīdzinās vēlāk līdz ar ekonomiskās situācijas uzlabošanu.

Šajās dienās parādās arī kāda pozitīva ziņa. Līdz ar dažādiem ierobežojumiem manāmi ir uzlabojusies gaisa kvalitāte Briselē, kas reizēm bijusi sliktāka nekā pieblīvētājā Manhetenā.

DZIMST LEĢENDAS NĀKOTNEI

Šis noteikti ir stāstu laiks, kad dzimst nākotnes leģendas. Ja šo laiku izturēsim veiksmīgi, noteikti radīsies jauni vēstījumi, pētījumi par cilvēku uzvedību neordināros apstākļos. Jau patlaban notiek spekulācijas, cik laimīgās laulības izputēs, cik daudzi jauni planētas Zeme iedzīvotāji tiks radīti. Pēc ārkārtas situācijas

izziņošanas Lielbritānijā, saņemtu izziņu no Londonas, ka pretim nāk dažādu vecuma briti, pūšot, elšot, nesot vienu vai vairākas lielas alkohola kartona kastes, jo, šķiet, vairākus britus tikai interesē, vai grādigie dzērieni pietiks nebaltām dienām. Savukārt no Luksemburgas pienāk ziņojums, ka iedzīvotāji izturas vienaldzīgi pret gaidāmo veselības krīzi. Staigāj ielās un pašiem liekas, ka finansiāli muskuļotā hercogiste Luksemburga ir izolēta no apkārtnējās pasaules. Arī Beļģija neatpalika pirms divām nedēļām. Kad izziņoja x stundu, daudzi beļģi nākamajā dienā aiztraucās pie kaimiņiem – Nīderlandē, nosvinēja dzīvi krogos un restorānos, sapirkās pirmās nepieciešamības preces – modīgos apģērbus dārgajos zīmolu veikalos. Daudzām beļģu māsaiņniecībām šis dienas patiešām ir liels izaicinājums. Jo daudz turīgāku beļģu dzīves dizainā ieders vakariņošana restorānos nevis gatavot ikdienā maltīti mājās apstākļos, un kur nu vēl pēc tam vēl laiku tērēt katlu un plīts tīrīšanai.

Man bieži kolēģi, draugi, tuvinieki jautā, kā es izturu šo laiku. Mana atbilde uz visām krīzēm – pozitīva domāšana, un Karlsona viedie vārdi – mieru, tikai mieru! Esmu sapratis - lielas lietas notiks ar vai bez manis... Šajās dienās neesmu apkrāvējis ar tualetes papīra ruļļiem un neesmu izpircis visas pārtikas preces lielveikalos. Lai gan ik pa laikam esmu sevi pieķēris, ka iepērkos vairāk – priekšdienām! Šis uzvedības kods iekodēts jau no bērnības, jo bieži nevarēja zināt, kad vietējā veikalā būs preču pieveidums un noteikti bija jāsapērkas vairāk. Pēdējās dienās esmu rikoļies neordināri. Nopircis svaigus ziedus mājoklim omās uzlabošanai. Esmu sastādījis augus uz terases. Lai būtu skaisti arī nezināmajās nākotnes stundās... Esmu abonējis vairākus Latvijas preses izdevumus uz Briseli, jo dažkārt sociālo tīklu ziņu lentes nesniedz kvalitatīvu informāciju, analīzi par notiekošo Latvijā.

Šis ir pārbaudījums cilvēcei, mums pašiem. Esam lidojumā – nezināmajā virzienā. Jāpaļaujas uz augstākiem gaisa un kosmosa kapteiņiem. Ticu, ka beigās viss būs labi – mierīga un veiksmīga zemskaire. Taču, lai tas viss veiksmīgi notiktu, mums pašiem ir jāievēro visi drošības noteikumi. Atbildīgi. Ir nepieciešams kas lielāks un spēcīgāks... Un tas ir mūsu pašu solidārs spēks, mūsu izturība, nezaudējot savu cilvēcību!

Pēdējā laikā soctiklu slīdrādēs manu dažādas bildes no arhīviem. Ir populāri ievietot savas senākas vai jaunības dienu foto un priecāties, cik skaisti tomēr bija pirms daudziem gadiem. Reizēm uzdodu jautājumu – vai viss labais jau ir bijis? Kas būs tālāk? Vai mēs paši kļūsim viedāki? Vai pēc atlabšanas, pie pirmās izdevības – trauksimies un tērēsim pasauli kā zaķiši no duracell fermas.

Sirdsgudri. Lai laba veselība!

Lidojums nezināmajā virzienā turpinās...

PORTRETI

Daudzi no mums pazīst Helēnu kā gardo un skaisto kūku radītāju, un daudzi viņas gardumus nogaršojuši gan Latvijas Valsts svētku svinībās, gan citos pasākumos. Tomēr retais zina, ka viņas pamatdarbs ikdienā ir pavisam kas cits. Sarunās ar mums, Beļģijas latviešu avīzes cilvēkiem, viņa ir pilna enerģijas, atklāj daudz par sevi un savām plašajām interesēm, un pārsteidzošu stāstu netrūkst.

Izrādās – Helēna pirmo reizi atbrauca uz Briseli pirms 14 gadiem, tik uz nedēļas nogali kopā ar draudzenēm, lai apskatītu Eiropas galvaspilsētu. Tomēr liktenīga iepazīšanās šī ceļojuma laikā viņu drīz atveda atpakaļ. Tagad Helēna kopā ar ģimeni, kurā aug četras meitas, dzīvo Flandrijas pusē. Tā viņas ikdienas paiet starp ģimeni, darbu, hobijiem un jaunu ideju realizēšanu.

Latvijā un sākotnēji arī šeit, Beļģijā, Helēna ir strādājusi restorānu un ēdināšanas biznesā. Tūrisma un viesmīlības uzņēmumu vadības studiju laikā strādājusi kā virtuves palīdzē, pēc tam kā viesmīle, vēlāk kā menedžere un restorāna vadītāja. Tomēr līdz ar meitiņu nākšanu pasaulē vajadzēja domāt par citu darbu, ko varētu savienot ar ģimeni un rūpēm par bērniem. Tā Helēna drosmīgi nolēma mainīt savu nodarbošanos un izmācījās par profesionālu medicīniskā pedikira meistari, jo šo darbu var darīt laikā, kad bērni ir skolā. Toties kūku cepšana vēl arvien palika hobijs, ar ko iepriecināt ģimeni un draugus.

Pēc dažiem gadiem, lai ikdienas rutīnu padarītu interesantāku un piepildītāku, Helēna nolēma papildināt zināšanas apģērbu šūšanas un konstruēšanas kursos. Tā jau vairākus gadus pirmsdienā vakari ir Helēnas īpašais laiks tikai sev, kad var atiet no ikdienas

kāda mūzika skanēs un kādā priekšautā tiks sagaidīti viesi. Tomēr Helēna piebilst, ka visam ir savs laiks, un dzīvo ar domu – ja būs lemts, tad viss “saliksies” tā, lai tas notiktu, bet šobrīd viņas lielākā vērtība ir ģimene, vīrs un četras meitas.

Helēnai ir vēl kāda sirdslieta no studiju laikiem, viņa iesaistījās studenšu korporācijā Imeria un daudzus gadus ir tās biedre. Lai arī pašlaik vairs nedzīvo Latvijā, tomēr turpina tajā darboties – uztur kontaktus ar Beļģijā un citur pasaulē dzīvojošajām imerietēm. Ar studentu korporāciju dzīvi pazīstama jau no mazotnes, jo viņas vecvectēvs bija vienas no vecākajām studentu korporācijām, korporācijas Talavija, biedrs un vecvecmamma bija ļoti aktīva dāmu komitejā. Helēna ļoti priecājas, ka studiju laikā viņas tante, arī imeriete, uzaicinājusi pievienoties šai mūža organizācijai, jo tieši šeit ir satiktas draudzenes uz mūžu.

Līdztekus darbam un hobijiem Helēna atrod laiku darboties Beļģijas latviešu biedrībā. Tieši viņa ir tā, kas katru mēnesi apkopo un izsūta ziņas visiem interesentiem par notikumiem ar Latvijas vārdu Beļģijā.

Kad Helēna stāsta, ko viņa dara un ko ir iecerējusi, var tikai apbrīnot, kā to visu var paspēt. Viņai pietiek enerģijas un laika

visām aktivitātēm – gan ģimenei, gan kūku cepšanai, gan šūšanas kursiem, gan studenšu korporācijai. Turklāt to visu viņa dara no sirds.

Helēna Veita

un domāt par ko pavisam citu, var pasapņot. Pārsteidzoši, tomēr šūšanas kursiem ir liela saistība ar Helēnas skaistajām kūkām. Pirms pāris gadiem uz kursiem kolēģēm atnesusi skaisti izgrednotas piparkūkas un, saņemot jautājumu, vai varot pasūtīt gan cepumus, gan kūkas, viņa lepnī atbildējusi: “Jā, protams!” Pirmais pasūtījums tika izdarīts, un tam drīz vien sekoja nākamie, par ko tika saņemti sirsnīgi komplimenti. Tad arī radās drosmē savu kūku bildes publicēt sociālajos medijos.

Šobrīd klientu lokā galvenokārt ir latvieši, bet ir arī vietējie, kas iecienījuši viņas ceptos saldumus – katrs no tiem ir kā mākslas darbs. Viņai ir arvien jaunas idejas un vēlme izmēģināt jaunas receptes un tehnikas. Instagram un Facebook lapās @helenas.sweets var apskatīt gan kūkas, gan izmēģināt kādu no publicētajām receptēm. Viens no Helēnas sapņiem ir izdot savu recepšu grāmatu.

Idejām bagātajai sievietei ir arī kāds cits sapnis, vēl lielāks un šobrīd pat varbūt nerealizēts – atvērt savu kafējnicu, kur sirsnīgā atmosfērā no smalkām porcelāna tasītēm varētu baudīt aromātisku kafiju un mieloties ar svaigi ceptām kūkām. Helēna jau tagad zina, kā tur izskatīsies, kādas būs mēbeles, krāsas, terase,

„Serenādes” stāsts

jeb

kas motivē sākt savu biznesu
citā valstī

SERENADE

Pagājušā gada rudenī Facebook sadaļā "Latvieši Beļģijā" parādījās reklāma par puķu salonu "Serenāde" pilsētā Genk, kuru atvēruši latvieši Ramona un Edgars Slobodjani. Tas, protams, piesaistīja daudzu latviešu uzmanību, tāpēc aicinājām viņus pastāstīt par savu ideju un pieredzi.

Kā jūs nokļūvat Beļģijā?

Beļģijā dzīvojam jau 7 gadus. No sākuma es pat neplānoju te palikt uz ilgu laiku. Latvijā tolaik bija krīze un Edgars jau 3 gadus strādāja Beļģijā. Kad atbraucu uz Beļģiju, vispirms aizgāju mācīties nīderlandiešu valodu, lai varētu atrast sev piemērotu darbu. Lielākā daļa mūsu tautiešu, pārsvarā sievietes, atbraucot iet strādāt par apkopējām. Arī es to darīju kādu laiku. Pabeidzot valodas skolu, sapratu, ka atrast labu darbu ir ne vien grūti, bet gandrīz neiespējami. Nolēmu iet mācīties par floristi, gan lai uzlabotu valodu, gan arī intereses pēc, jo man bija pieredze ziedu audzēšanā. Es kolekcionēju peonijas, pašlaik manā dārzā ir vairāk nekā 100 šķirnes! Jau sen gribēju iemācīties veidot kaut ko no ziediem, bet, kā jau vienmēr, nebija laika. Mācības ilga 2 gadus, bet pat tobrīd vēl nedomāju par savu biznesu vai veikalu. Gribējās vienkārši atrast savam diplomam un pieredzei atbilstošu darbu. Man ir daiļdārznieces diploms, tāpēc domāju, ka atrast darbu nebūs grūti, bet izradījās tieši otrādi. Izstaigāju visus darba birojus, atstāju savu CV, pabrīdinot apkopējas darbu man nepiedāvāt, jo gribu būt floriste, un esmu ar mieru strādāt aukstajos cehos, kur taisa pušķus priekš benzīntankiem utt. Gada laikā nesaņēmu nevienu piedāvājumu (izņemot apkopējas darbam). Pēc maniem novērojumiem, Beļģijā ziedu veikalos no paaudzes paaudzē strādā paši īpašnieki, un kādu no malas neviens neņem. Biju ar mieru arī stažēties bez maksas, bet pat tas nevienu neinteresēja.

Liktenīgā sakritība un skarbā pieredze

Tad negaidot 2018. gada septembra sākumā es ieraudzīju sludinājumu, ka kādā ziedu veikalā, netālu no manas mājas, ir vajadzīgs florists. Nolēmu piezvanīt, neskatoties uz to, ka divas dienas iepriekš biju paslīdējusi uz trepēm un pārrāvusi saites (to konstatēju tikai pēc nedēļas, kad uztaisīju rentgenu). Nākamās dienas rītā es ar savu portfolio un CV biju pie veikala īpašnieka, un viņš piedāvāja trīs dienu pārbaudes laiku. Biju ar mieru un pat nevienam neteicu, ka man sāp kāja, centos neklībot, lai dabūtu darbu! Pēc trim dienām saimnieks teica, ka varu palikt strādāt, bet maksāt viņš var ne vairāk par 6 eiro stundā. Tas ir stipri zemāk par minimālo likmi, jo nodokļi ir lieli, bet viņš ir ar mieru maksāt manu nodokli kā pašnodarbinātai personai. Es strādāju vairāk nekā 40 stundas nedēļā, arī brīvdienās, bet svētku laikā nācās palikt veikalā līdz naktij. Par darbu svētkos un brīvdienās man, protams, neviens nemaksāja vairāk. Tieši tad mums ar Edgaru radās ideja atvērt savu veikalu. Nostrādāju tajā veikalā 9 mēnešus, un tā bija vissmagākā "grūtniecība" manā dzīvē!!! Kad paziņoju, ka iešu prom, man uzreiz piedāvāja lielāku algu, bet bija jau par vēlu.

Ideja par savu veikalu

Veikals, kurā toreiz strādāju, atradās 7 km attālumā no mūsu mājas, bet tas bija vistuvā-

kais ziedu veikals mūsu rajonā. Tāpēc mums radās ideja atvērt savu veikalu, tuvāk mājām. Izskatījām visus nekustāmo īpašumu piedāvājumus 2 km rādiusā, mums bija daudz ideju, līdz pēkšņi netālu no mājas atradām telpas, kuras arī ir mūsu veikala telpas.

Tad sākām domāt par kredītu, vācām visus papīrus, uzrakstījām biznesa plānu un devāmies pie grāmatveža, un pēc tam uz banku. Banka pat neskatījās uz mūsu algas lapām, vienkārši viņiem mūsu ideja likās diezgan reāla, un mums bez problēmām iedeva kredītu.

Ja brauksiet uz Genku, esat laipni aicināti apmeklēt salonu "Serenāde" – Landwaartsiaan 18, 3600, Genk. <https://www.facebook.com/serenade.florist/> www.serenade.be

Dizaina idejas mums kā tādas nebija. Idejas par dizainu radās uz vietas, spontāni. Pasūtot mēbeles pēc izmēra, būtu jāmaksā milzīga nauda, tāpēc lielāko mēbeļu daļu Edgars taisīja pats. Masīvos galdus pats metināja, kaut kas tika pirktis jau lietots, tad pārkrāsots un pielāgots veikala vajadzībām.

Bija padarīts ļoti liels un sarežģīts darbs, tomēr pats grūtākais bija nosaukums. Jūs neticēsiet, es pusgadu domāju, kā varētu nosaukt mūsu veikalu, un tad pēkšņi ieraudzīju konfekti "Serenāde", un tajā pašā brīdī sapratu, jā, tas ir tas ko es meklēju!!!

Mūsu „Serenāde”

Mūsu veikala telpu remonts ilga trīs mēnešus, un beidzot bija pienācis brīdis veikala atvēršanai. Protams, ka man bija bail, es visus laiku domāju, kā es tikšu galā, man nekad nebija bijusi pieredze biznesa vadīšanā. Veikals strādā jau piecus mēnešus, un šobrīd tas ir diezgan pazīstams mūsu apkārtnē. Mēs piesaistām klientus ar savu atšķirību, neordinaritāti. Pirmkārt, neesam vietējie, otrkārt, mēs citādi redzam visu, kas saistīts ar dāvanu un ziedu iesaiņošanu, un tas patīk vietējiem iedzīvotājiem. Latviešiem ir ļoti populāra dāvanu saiņošana, Latvijā pat ir dāvanu iesaiņošanas kursi. Beļģiem tas nav tik populāri un aktuāli, bet, ja viņi redz ko interesantu, tad labprāt maksā par to naudu.

Pārsvarā mūsu klienti ir vietējie iedzīvotāji. Man diezgan bieži uzdod jautājumu: „No kurienes jūs esat?” Kad atbildu, ka no Latvijas, viena daļa zina, ka Latvija ir Baltijas valsts, bet ir arī tādi, kas saka: „Ooo, jums tur Laplandē ir auksti!”

Runājot par svētkiem varu pateikt, ka vispopulārākie svētki Beļģijā ir mātes diena un Valentīndiena, tajos laikam visiem ziedu veikaliem izpērk visu pa tukšo. Tad vēl šeit ir pieņemts sveikt tuviniekus pirmajā Jaunā gada dienā, tad parasti tiek dāvinātas orhide-

jas vai ziedu pušķis.

Kā vīrusa pandēmijas ierobežojumi ietekmē jūsu veikalu?

Mēs pamazām turamies, jo esam optimistiski noskaņoti. Esam domājuši arī par interneta veikalu, tas ir ļoti sarežģīti, tomēr mājas lapa mums jau ir – www.serenade.be, tā kā viss notiek, un tuvākajā nākotnē tiks atvērta. Šajā situācijā veicam arī piegādi mājās, bet tikai mūsu apkārtnē un tikai to, kas ir palicis veikalā, liela pieprasījuma nav. Puķes tagad nav primārais, ko cilvēki pērk. Edgars jau ir atsācis darbu celtniecībā, es tagad pa dāru, kopju un mēģinu pārdot savas mīļās peonijas caur internetu, tā kā darba pietiek.

No ziņu portāliem uzzinājām par kompensācijām uzņēmējiem. Arī mūsu grāmatvedis informēja par to, tāpēc šobrīd esam aizpildījuši dokumentus un nosūtījuši uz vajadzīgajām iestādēm. Protams, nav zināms, cik ilgi tas turpināsies, un kad varēsim atsākt strādāt. Cerams, ka šī nepatīkamā situācija drīz beigsies, un mēs varēsim turpināt savu darbu.”

Novēlam jums daudz ideju un vēl vairāk klientu. Lai stāsts par „Serenādi” ir kā iedvesma citiem, ka viss ir iespējams, ja vien ir ideja, vēlme un pieredze.

Briseles Dabas skolas rašanās stāstu droši varu sākt nacionālā romantisma garā, jo tieši svešumā mūsos īpaši atmostas šīs dziļās piederības jūtas. Mēs tik ļoti ilgojamies pēc dzimtenes, ka esam gatavi zvanīt Jānim Ormanim un sūtīt kāruma sierīņu, kartupeļu maisu un zaptē burku kravu no vecmāmiņas Latvijas laukos uz Eiropas galvaspilsētu.

Nav nepiemēroti laika apstākļi un apgērbs, ir tikai jāsagatavo siermaizītes

Māris Bērziņš,
Briseles Dabas skolas organizators

Tātad Briseles Dabas skolu iesākām 2013. gadā – laikā, kad Beļģijas latviešu vidū bija noticis demogrāfiskais sprādziens. Kāpēc? – par to vēsture klusē, bet fakts bija neapstrīdams – runā, ka latviešu Sestdienas skoliņā bērni jau bija tik daudz, ka bērnu vecāki stājās rindās pie Pārstāvniecības jau piektdienas vakaros, lai tiktu uz sestdienas nodarbībām.

Tomēr padoms pēc latviešu bērnu satikšanās risinājuma atnāca negaidot. Kārtējā sestdienas nodarbībā skolotāja Daina Grase ar bērniem lasīja seno tautas pasaku par vecīša sēdināšanu uz ragavām un vešanu mežā. Lie-liski! Kāpēc gan arī skoliņa nevarētu “vecākos” bērnus sūtīt mežā un gudrības apgūt tur? Vajadzēja tikai atrast dažus ragaviņu gatavotājus un vilcējus. Ilgi nebija jāmeklē – palīdzēt saskrūvēt ragaviņas piekrita Voldemārs Lauciņš, viltīgākās taciņas atrast Māris Bērziņš un ragaviņas aizvilkt - Daina Vabole.

Mazliet no Dainas Vaboles atmiņām:

“Pirms pārcēlos uz dzīvi Briselē, es Latvijā strādāju aktīvās atpūtas veikalā. Tur organizēju izglītojošu dabas skolu, kuras pamatā bija ideja parādīt, cik vienkārši ir iet dabā, ka jāzina tikai dažas noteiktas lietas, lai atvieglotu orientēšanos, būšanu un baudīšanu dabā. Katrā dabas skolas nodarbībā aicināju palīgā cilvēkus, kuri šajās jomās bija profesionāļi un labprāt dalījās ar savām zināšanām.

Briselē sapratu, ka darba dienas bērniem paiet pilsētas sienās un sestdienā vēl būt skolā,

kur notiek mācības skolas solā, ne visiem ir pa spēkam, tomēr kaut kur tā enerģija ir jādabū. Tāpēc kopīgi sākām organizēt bērniem tematiskas nodarbības tuvējajos parkos. Nodarbības notika pēc tematiska grafika (apskatījām dabas procesus, mācījāmies orientēties, iepazīnām tūrisma ekipējumu), noslēdzot sezonu ar pamatīgāku pārgājienu un nakšņošanu ar teltīm. Pēc šī pārgājiena sapratām, ka arī pieaugušajiem ir interese par būšanu dabā. Tāpēc nākamajā gadā jau pamainījām formātu, aicinot piedalīties ikviena vecuma interesentu. Dalībnieku skaits lēnām pieauga un dažkārt pat bijām ap 70 dalībnieku.”

Gadiem ejot, nedaudz pamainījās organizatoru sastāvs, jo Daina ar ģimeni pārcēlās uz dzīvi Luksemburgā un darbojas latviešu skoliņā tur, un mums ir prieks, ka viņa vienmēr atrod laiku un iespējas piedalīties arī Briseles Dabas skolas pasākumos, Savukārt Voldemārs ar ģimeni atgriezās Latvijā. Es turpināju organizēt pasākumus, piesaistot aktīvus palīgus. Mēs vairs neturpinājām skološanu, bet aktīvas nodarbes, lai šejienes latvieši un viņu draugi varētu kopīgi pavadīt laiku dabā. Šajos gados esam devušies pārgājienos Beļģijā, Vācijā, Luksemburgā un Francijā. Esam apmeklējuši muzejus, izstaigājuši nacionālo parku dabas takas. Tāpat regulāri organizējam orientēšanās sacensības komandām un devušies koptreniņos. Esam arī gājuši divu dienu pārgājienos, braukuši ar laivām un slēpojuši. Kopā ir notikuši jau vairāk nekā 50 pasākumi.

Viens no nu jau tradicionāliem Briseles Dabas skolas pasākumiem ir orientēšanās sacensības komandām mežos pie Briseles.

Savās atmiņās par pēdējo sportošanu dalās divkārtējs uzvarētājs – pusaudzis Kārlis:

"Man patīk piedalīties orientēšanās sacensībās. Parasti es sacensību dienā pamostos ar satraukumu un sacensību garu. Dalībnieki nav tik daudz kā pārgājienos, kaut arī sacensības ir piemērotas ikvienam, tomēr ir jātri piedalīties. Ir komandas, kuras nesteidzīgi iziet maršrutu, pētot un izbaudot dabu. Bet ir arī komandas, kuras izmanto maksimālo enerģiju un skrien, vienlaikus izbaudot izkustēšanos un mežu. Man patīk savākt pēc iespējas vairāk punktus un cīnīties līdz galam, tajā pat laikā draudzīgi aprunāties ar mežā satiktajām komandām.

Pēdējais Dabas skolas orientēšanās pasākums notika saulainā dienā pirms dažiem mēnešiem. Braucām uz starta vietu pie Groendāles hipodroma no paša rīta, kur satikāmies ar mani komandas biedriem – bijušo beļģu klases biedru Lucas un Didzi no Luksemburgas. Kad visi dalībnieki bija klāt, mums izdalīja kartes skrējiena izplānošanai. Pēc 30 minūtēm mums bija jādodas ceļā. Pirmos kontrolpunktus mēs skrējām kopā ar dažām komandām, bet, uzturot straujo tempu, palikām vieni. Plāns bija skaidrs – jāapmeklē visus punktus un jāuzvar!

Punktu atrašanās vietas vienmēr ir ļoti interesantas, piemēram, šajā reizē bija lielu akmeņu krāvums, līdzīgi Stonhedžai, bet pirms finiša apmeklējām senu un pamestu Beļģijas karaļa ložu vecajā hipodromā. Skaisti!

Pēc pusotras stundas, viens no komandas biedriem piekusa, bet bija skaidrs, ka esam priekšā plānotajam grafkam un varam atpūsties. Finišā ieradāmies 50 minūtes pirms kontrollaika beigām. Atskrējuši mēs parādījām bildes ar kontrolpunktiem. Tā dara visas komandas, lai pierādītu punktu atrašanu, bet pēc pasākuma ir interesanti paskatīties bilžu galerijās.

Mēs uzvarējām! Tomēr izcīnītā vieta nav tik svarīga kā pasākuma izbaudīšana. Pēc garā skrējiena vai pastaigas visos cilvēkos var pamanīt prieku!"

Sportiskās noskaņās ir bijuši daudzi Briseles Dabas skolas pasākumi. Mums ir bijuši vairāki kopīgi skriešanas treniņi gan līdzenos meža ceļos, gan izaicinošākās kalnu takās Ardēnu kalnos. Un par tradīciju jau ir kļuvis "Izskrien Latvijai!" pasākums valsts svētkos, kad simbolisku Latvijas kontūru izskrienam Briseles ielās. Turklāt maršruts ir sagatavots arī tā, lai to varētu veikt tie, kas netiek konkrētajā laikā vai arī vēlas to darīt savā tempā vienatnē. Tāpat jāatzīmē, ka ziemas mēnešos centīgi gaidām labas ziņas no laika prognožu dienestiem, lai varētu doties paslēpot tepat Beļģijā.

Neliels stāstiņš no sniegu mīlošās Māras:

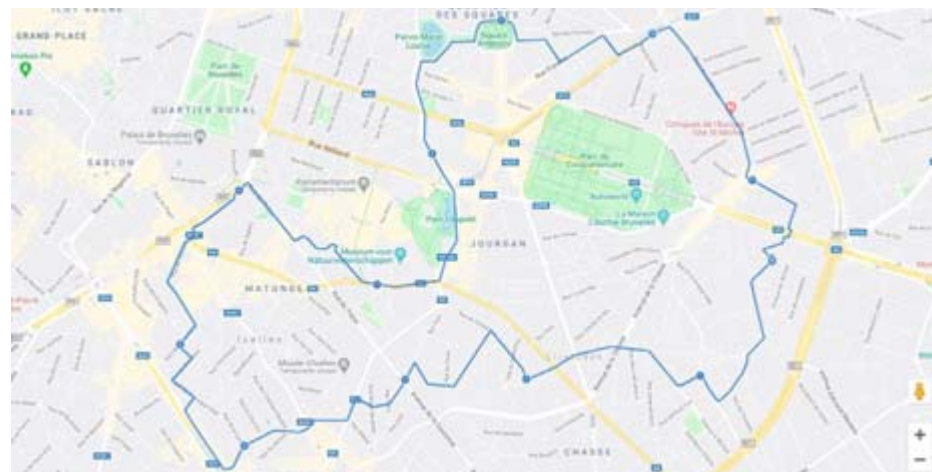
"Šogad, praktiski iztrūkstot ziemai, un tagad arī iespējai izkustēties tālāk par tuvējo veikalu, prātā nāk Dabas skola slēpju pārgājiens Beļģijas lielākajā dabas parkā Les Hautes Fagnes.

Beļģijā baudīt baltu ziemu saulainā dienā sanāk ārkārtīgi reti, jāizmanto katra iespēja! Jāatzīst, ka konkrēta ideja, noteiktā tikšanās vieta un laiks bieži vien ir tieši vajadzīgais impulss izkustēties no Briseles.

Tajā dienā pārsteidzoši daudziem vietējiem bija entuziasms mēģināt slēpot. Laimīgi, ka tikuši pie īres slēpēm, mēs nelielā drošminieku kompānijā kaut kā caur piesniģušajiem mežiem un pļavām noslēpojām 20 km. Visai cienīgs sniegums avantūrai. Protams, neizpalika arī pikniks saulainā un skaistā meža ielokā un neliela novirze no ielānotā maršruta. Vispār Briseles Dabas skolas pasākumiem raksturīgi, ka varam baudīt gleznainas ainavas un vēsturiskas vietas, dažkārt arī netiķām.

Man patīk, ka sarunas tādās reizēs starp dalībniekiem brīvā dabā un kustībā vedas daudz brīvāk, vieglāk. Nu tā par dzīvi! Uzmirdz interesanti stāsti un personības šķautnes!

Pastaidznieku izbradātās un ledainās trases, neasās slēpes varbūt beigu beigās arī nebija tik svarīgi, jo ziema ir viena no manām top četram mīļākajām sezonām, un Dabas skolas pasākums, kā ierasts, nāk ar savu prieku un gandarījuma dozu svaigā gaisā!"

**Informācija
par Briseles Dabas skolas pasākumiem:**

<https://www.facebook.com/DabasSkola/>

vai sazinoties:

Maris.Berzins@gmail.com, +371 29636476.

Briseles Dabas skolas pasākumos var piedalīties ikviens, aicinu ņemt līdzi arī bērnus un draugus! Būšu priecīgs atbildēt uz jautājumiem par katra konkrēta pasākuma niansēm. Diemžēl šobrīd COVID-19 krīzes laikā publiskus pasākumus organizēt nevaram, tomēr interneta lapā esam publicējuši informāciju par skaistiem maršrutiem, kurus katrs iziet variet brīvajā laikā, ievērojot noteiktos drošības pasākumus. Tāpat, sagaidot Latvijas Republikas neatkarības atjaunošanas 30 gadadienu, ikviens ir arī aicināts "Izskriet Latviju" (maršruts drīzumā būs pieejams) un dalīties ar to sociālajos tīklos, tādā veidā apliecinot mūsu piederību Latvijai, vienlaikus rūpējoties par savu fizisko sagatavotību!

Tomēr joprojām visbiežākais mūsu pasākumu veids pēdējos gados ir pārgājieni. Dažkārt savācamies vairāki desmiti dalībnieki gan no Beļģijas, gan Luksemburgas, gan Vācijas. Regulārie dalībnieki jau pazīst viens otru un bieži satiekas tieši šajos pasākumos. Tomēr vienmēr ir arī jauni cilvēki – ciemoties atbraukuši draugi, Eiropas institūcijās stažējošies jaunieši un citi savējie.

Par savu pirmo pārgājienienu stāsta Linda:

"Man vienmēr ir patikušas pastaigas, vai tas būtu pilsētā vai brīvā dabā. Tāpēc, daļēji pārvācoties uz dzīvi Briselē, labprāt pievienojos Briseles Dabas skolas pasākumiem un aicinu to darīt arī citus, kas te jau dzīvo, bet vēl nav saņēmušies pievienoties.

Pastāstišu par savu pirmo pārgājienienu, kurā man pievienojās arī divi bērni no Latvijas. Paredzēts bija garāks pastaigu maršruts pie Briseles, Vācijas un Nīderlandes robežas. Briselē rīts izrādījās ļoti lietains, kas daudzus atturēja no plānotās ieceres, tomēr mēs devāmies ceļā. Sabraukuši bija ap 10 interesentu, ieskaitot latviešu ģimeni no Luksemburgas, spīdēja saule, lietus bija palicis Briselē. Devāmies skaistā un

daudzveidīgā pārgājienā pa pļavām, mežiem, cauri ciemiem, runājāmies savā starpā, iepazīnām viens otru. Šis, manuprāt, ir viens no lielākajiem Briseles dabas skolas pasākumu ieguvumiem – iepazīt latviešus, kas dažādu iemeslu dēļ dzīvo Beļģijā. Katram ir savs stāsts, savs iemesls un sava motivācija vienlaikus gan izzināt Beļģijas dabu, gan šeit ārvalstīs turēties kopā ar "savējiem".

Līdz interesantajai trīs valstu robežpunkta vietai, kur ar katru kāju var nostāties savā valstī, nonācām jau krietni izstaigājušies, uzkodām un "tirgojamies" ar līdzi paņemtām maizītēm. Bērniem par prieku uzbraucām arī īpaši izveidotajā skatu tornī, lai no augšas atrastu atšķirības starp trīs valstīm (neatradām! J). Interesanti – vēlāk, pēc aptuveni kāda mēneša, vecākais bērns priecīgs parādīja video, kur šis robežpunkts ir iekļauts kā viens no pasaules interesantākajiem robežpunktiem, ko noteikti ir vērts apskatīt.

Drīz gan mūs noķēra Briseles lietus, un pēc kāda laika savā ceļā bijām jau pilnībā apbruņojušies ar lietus mēteljiem. Bet lietus bija tik spēcīgs, ka zem lielākā koka noturējām apspriedi

un kopīgi lēmām saīsināt maršrutu un meklēt ātrāku ceļu atpakaļ uz stāvvietu. Par laimi, pēc kādas stundas lietus mitējās, tomēr bijām diezgan izmirkuši, tāpēc atlikušais maršruts izvērtās ļoti jautrs – ar palēcieniem, paslēpēm un jokiem, lai viens otru uzmundrinātu. Ja turpceļā,

kā jau katrā skolā pienākas, mēs vairāk varējām izpētīt kokus un augus, tad atpakaļceļā – vietējo ciemu šarmu, iekoptos dārziņus un puķu dobes.

Nolēmām, ka lietū iegūto un neiztērēto laiku pavadīsim kopā, tāpēc devāmies uz vietējo itāļu

restorānu un Briseles Dabas skolas piedzīvojumu noslēdzām kopīgās sarunās, slapjās kurpes žāvējot uz radiatoriem, baudot itāļu picas un vienojoties par tikšanos nākamajā pasākumā.”

Tieši šie ir tie iemesli, kāpēc mēs turpinām organizēt pasākumus. Ar nepacietību gaidām, kad atkal visi varēsim kopā doties dabā. Ikviens var pievienoties ne tikai piedaloties, bet arī organizējot, iesakot idejas vai iesaistot jaunus dalībniekus. Kopā būšana un piedzīvojumi mums patīk. Tāpēc nobeigsim ar piedzīvojumu stāstiņu no Aivara. Viņš ar Briseles Dabas skolu ir jau no paša sākuma. Pirmajos gados – kā tētis izziņojošo pārgājēju dalībniekam Akselam. Bet tad jau arī kā regulārs dalībnieks un atsevišķu pasākumu tematiskais iniciators, gids vai organizators.

Aivars Grasis:

“Uz kopīgajām pastaigām un pārgājieniem ir aicināti un gaidīti visi! Gan lieli, gan mazi, gan ļoti, ļoti maziņi! Viņi tie laimīgie, kuriem jāiet vismazāk – viņi savu pastaigas laiku pavada ratiņos.

Pastāstīšu par vienu no pēdējiem mūsu piedzīvojumiem. Bija jauks, saulains, nedaudz dzestr novembra rīts. Šoreiz uz pastaigu ieradās ļoti daudz pieaugušie, daži bērni un pat pāris mēnešus jaunā jaunpienācēja – Austra, kurai ir varonīgi vecāki, kas palīdz pārvarēt takas un tajās esošos šķēršļus, kad viņa izbauda savu komfortu ratiņos.

Pastaiga bija lieliska, takas vijās gar Urtjes upes stāvajiem un slīpajiem krastiem un mūs apskāva Ardēnu kalnu burvība! Pie vienas no stāvajām nogāzēm satikām citus pastaigu cienītājus – vāciešus! Šie izbrīnīti jautāja, kur mēs dodamies ar ratiņiem, un mūs pabrīdināja, ka priekšā būs stāvākas un akmeņainākas takas.

Bet mēs jau esam gudrinieki – būs jau OK. Ne pirmā reize! Dodamies tālāk. Pamazām saulainā diena sāka apmākties un sāka snigt... Snieg un snieg, līdz beigās no debesīm sāk krist lielas mikstas sniega pikas... bērni ir sajūsmā! Protams, mēs turpinām ceļu, liekas visi bijām piesējuši dūšu pie skaistajiem skatiem un sniegotajām ainavām, ko mēs Beļģijā redzam ļoti reti. Arī mazā Austra izbaudīja svaigo gaisu un saldi čučēja. Bet mēs turpinājām pa kārtai nest ratiņus augšup un lejup. Gaisa temperatūra tikmēr jau paslidēja zem nulles, un mēs sākām slidināties kā pa slidkalniņiem. Tā vien liekas, ka šī bija garākā pastaiga ar cienīgu sporta elementu – Austras ratiņu nešanu, kas kārtējo reizi apliecināja mūsu varoņu, Austras vecāku Didža un Dainas mīlestību pret dabu. Tomēr galu galā visi bijām apmierināti un sārtiem vaigiem, nedaudz apsaluši, pilnībā izmirkuši, bet priecīgi!”

Svētki – nākamgad!

Vēl pirms dažiem mēnešiem daudzi latviešu bērni ar lielu prieku, entuziasmu un apņēmību cītīgi gāja uz folkloras kopas vai tautas deju mēģinājumiem Briselē. Viņiem visiem un viņu vecākiem bija sapnis par svētkiem Rīgā! Viņi cītīgi gatavojās XII Latvijas Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem, lai varētu pieskandināt Rīgu kopā ar daudziem citiem skolēniem no Latvijas un dažādām valstīm. Lai kļūtu par svētku dalībnieku koncertos Rīgas parkos vai lielajā stadionā, mazajiem un lielajiem māksliniekiem vajadzēja sagatavot priekšnesumus un dejas, nofilmēt tos un sūtīt žūrijas vērtējumam savu video. Viss tika izdarīts, saņemti augsti vērtējumi un vieta dalībnieku pulkā jau nopelnīta.

Tomēr februāra beigās jau nāca ar vīrusa neprognozējamās izplatīšanās bažām par to, kas notiks vasarā... bet martā viss ierastais un ieplānotais sagriezās kājām gaisā, un jau bija skaidrs – izmaiņas būs... Lai kā arī daudziem gribējās jau šovasar dziedāt un dejot, svētku rīcības komiteja pieņēma vienprātīgu lēmumu pārcelt svētkus uz nākamā gada vasaru. Neskumsim! Pricāsimies par izdarīto! Daudzo Briseles pulciņu purā tagad ir gan skanīgas dziesmas, gan lustīgas un sirsnīgas dejas, un tās būs vēl skaistākas nākamgad!

Novēlam, lai nākamajā vasarā viss izdodas!

● Operatora lomu uzņēmusies Līga Ozola.

● Latviešu skoliņas bērnu folkloras kopai šis ir tikai pirmais pastāvēšanas gads, tomēr uz video skati dalībnieki kopā ar skolotāju Dainu Grasi paguva iestudēt interesantu uzvedumu.

● Lai viss izdotos, talkā tika aicinātas arī mūzikas skolotājas Gīta un Evija, kā arī teātra vadītāja Andra.

● Daudzus tautas tērpus atkal darināja Dace Ulmane.

● Mazie Briseles latviešu dejojāji kopā ir nodejojuši 10 gadus, un ar savu vadītāju Dagniju otro reizi šo gadu laikā bija gatavi šovasar doties uz Deju svētkiem Latvijā. Šoreiz turp dotos 4 dažāda vecuma dejojāju grupas 43 bērnu sastāvā, lai skaisti dejotu koncertos, piedalītos Svētku gājienā un baudītu šo laiku kopā ar citiem Rīgā.

● Tautas tērpus Briseles mazajiem latviešu dejotājiem kopš pirmsākumiem darinājusi atsaucīgā rokdarbniece Dace Ulmane un nepagurstoši gādājušas Līga Ozola un Ilze Vesere. Gan viņām, gan Latvijas pārstāvniecībai ES, gan visiem iesaistītajiem un dāsni finansiāli atbalstošajiem vecākiem sirsnīga pateicība par latviskās kultūras saglabāšanu un šo vērtību uzturēšanu Briselē!

● Briseles latviešu dejotāju 3.-6.klašu grupa, kurā deju 20 bērni, jau atkārtoti skatēs (divus gadus) par savu dejotprasmi ieguva augstāko Rīgas Svētuku žūrijas novērtējumu un līdz ar to arī iespēju papildus uzstāties krāšņajā Deju svētuku lielkoncertā „Saulē vija zelta rotu” Daugavas stadionā.

FOTO: INESE RŪSE, GINTĀ NIEDRA, ILZE VESERE INESE AKANGBE, DAGNĪJA MARTINSONE, KRISTĪNE VENŠAVA-GOLDMANE, AGNIS SAUKA

Sirsnīgais Briseles latviešu teātris - talmēģinājumos

Rudenī, kad Briselē krita kastaņi un vējš dzenāja kritošās lapas, bet savukārt Islandē jau jautās vēla rudens smarža un ziemas tuvošanās, kāda sirsnīgā Briseles teātra aktrise izteica jautājumu, kura jēga toreiz bija pavisam nevainīga. Viņa vaicāja mums: "Vai varam vienoties, ka, lai gan ir sagaidāmi sarežģījumi, vēl viens ar otru runāsim, kad tas viss būs garām?". Mēs runājām. Gan tad, kad tas viss sākās, gan tad, kad Islandes pasākums veiksmīgi beidzās. Un, paldies Dievam, priecājamies sarunāties arī tagad iknedēļas talmēģinājumos. Runājam un arī viens otru klausāmies, jo tīmekli pieejami arī sBLT aktieru mīļāko grāmatu lasījumi un stāsti. Un būsīm precīgi viens otru satikt un uzrunāt arī tad, kad šis viss būs beidzies! Turamies!

Aizslēgtā Brisele

latviešu gaumē

Šaha turnīrs tiešsaistē

Vairāk nekā desmit dalībnieki piedalījās Daiņa Bērziņa rīkotā šaha turnīrā tiešsaistē. Sīvā konkurencē pirmo turnīru uzvarēja Renārs Līcis no Garkalnes, otro Mārtiņš Spūlis Briselē. Šaha entuziasti vēl visiem labu veselību un aicina pievienoties!

Palīdzam citiem!

Pateicoties dažādo rokdarbu izmēģinājumiem visu iepriekšējo gadu garumā, Covid-19 krīzes laikā dažas latvietes pievērsās brīvprātīgam darbiņam ar adatu un diegu, uz ko aicināja Woluwe pašvaldība un NVO – šuva sejas maskas tiem, kuriem tās nepieciešamas. Šoreiz 53 mazi rokdarbiņi. Ceram, ka valkātājiem labi noderēs!

No dejām uz prāta spēlēm

Daudziem aktīvajiem Briseles dejotājiem neizdevās vienoties par kādiem deju soļu mēģinājumiem tiešsaistē, tomēr viņi vienojās par regulāriem Zoom randiņiem un dažādu interesantu online viktorīnu gudrošanu un rīkošanu, jo vienkārši patīk satikt vienam otru. Deju draugiem notiek gan tematiskās viktorīnas par dejām, to vēsturi, gan arī par citiem aktuāliem vai jautriem tematiem. Arī uz Neatkarības atjaunošanas dienas svinībām 4. maijā daži aktīvie viktorīnu gudrotāji aicinās visus Beļģijas latviešus piedalīties tematiskā tiešsaistes viktorīnā – gan bērniem, gan pieaugušajiem. Sekojiet līdzi informācijai www.latviesi.be vai Latviešu biedrības Beļģijā Facebook lapā.

No tautastērpiem uz video sveicību svētkos

Tik daudz laika pavadot plašajās interneta dzīlēs, atrodas arī daudz interesantu video. Tā radošās un idejām bagātās briseliertes, kas pašas savus tautastērpus darinājušas, ieraudzīja sirsniņu video sveicību no Norvēģijas sāmiem viņu krāšņajos tautastērpos. Ideja pie idejas, doma pie domas, daudz jautru WhatsApp čatu, jo svētki tuvojas un gribas jau vienam otru apsveikt. Izrādās, daudziem mājās ir savs tautastērps un gribas to iemūžināt. Tā dažās dienās daudzi Beļģijas aktīvie un radošie latvieši sāka izmēģināt savus talantus video stāsta veidošanā. Tik daudz entuziasma, vēlme sadarboties un pārlicība, ka Latvijas Neatkarības atjaunošanas svētkiem 4. maijā var gatavoties attālināti, tomēr domās un idejās vienoti kopā.

Latviešu sestdienas skoliņa tiešsaistē

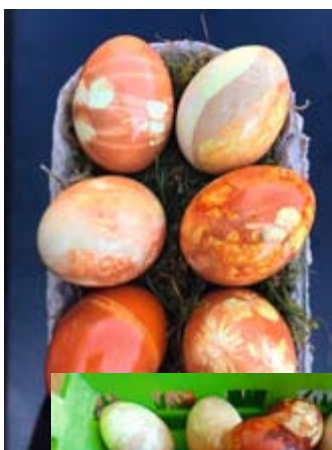
Arī Latviešu sestdienas skoliņa ir pieskaņojusies pārmaiņām un veiksmīgi turpina latvisko izglītošanos internetā ar datoru un telefonu palīdzību. Skolotājai Dainai Grasei ideju netrūkst un kopā ar citām skolotājām viņa bērniem ir sagatavojusi plašu programmu katrai nedēļai, ko un kā var darīt, kādus interneta resursus izmantot. Idejas birst kā no pārpilnības raga un radošuma netrūkst. Bez datora un telefoniem neiztikt!

Uzdevumi par un ap PIENENĒM – pūšam prom vīrus!

Uzdevumi par un ap GARO PUPU.

Uzdevums – nokrāsot olas vismaz trīs dažādās krāsās.

Neskatoties uz stingriem pulcēšanās ierobežojumiem un pateicoties interneta saziņai, sestdienas skoliņas "Hipsterīgo grupu" folkloras skolotājas Ilzes Zilgalves pamudināta, kopīgi gatavojās Lieldienām un krāsoja olas saskaņā ar senām latviešu tradīcijām.

Evelina

ir atradusi savu ērtāko mācīšanās veidu. Viņai attālinātajās mācībās visvairāk patīk tas, ka pati var izlemt, kad un ko mācīties. Vislabāk patīk dabas zinības.

Margers.
Dzīvesprieks,
sports un pavasaris
mājmācību
starpbrīžos

Attālinātās mācības dažādās Beļģijas skolās

Līdz ar vīrusa straujo izplatīšanos, kopš marta vidus Beļģijas skolēniem uz skolu nav jāiet, un visas mācības notiek mājās ar datoru palīdzību. Viena daļa skolotāju un skolēnu ātri pieskaņojās pārmaiņām un tiešsaistes skolai, citiem grūtāk gāja, tomēr visi secināja, ka ir iemācījušies daudzas jaunas lietas, ir daudz ieguvumu, un neizpaliek arī trūkumi. Visvairāk bērni skumst, ka nesatiek savus draugus.

Maijai
Ļoti patīk mācīties
kopā ar sunīti.

Zīle un Liga.
Mazāko klašu skolēnu
vecākiem tiešsaistes
skola ir īsts
pārbaudījums ...

Valoda, valodiņa un jaunie termini

Emma: "Šodien skolotāja ļoti sadusmojās uz Paulu, jo stundas laikā, kad skolotāja visiem stāstīja jauno tematu, viņš nomutēja skolotāju, un viņa to redzēja!"

Mamma: "Ko Pauls izdarīja?"

Emma: "Nu, nomjūtēja skolotāju! Izslēdza skolotājas mikrofonu!"

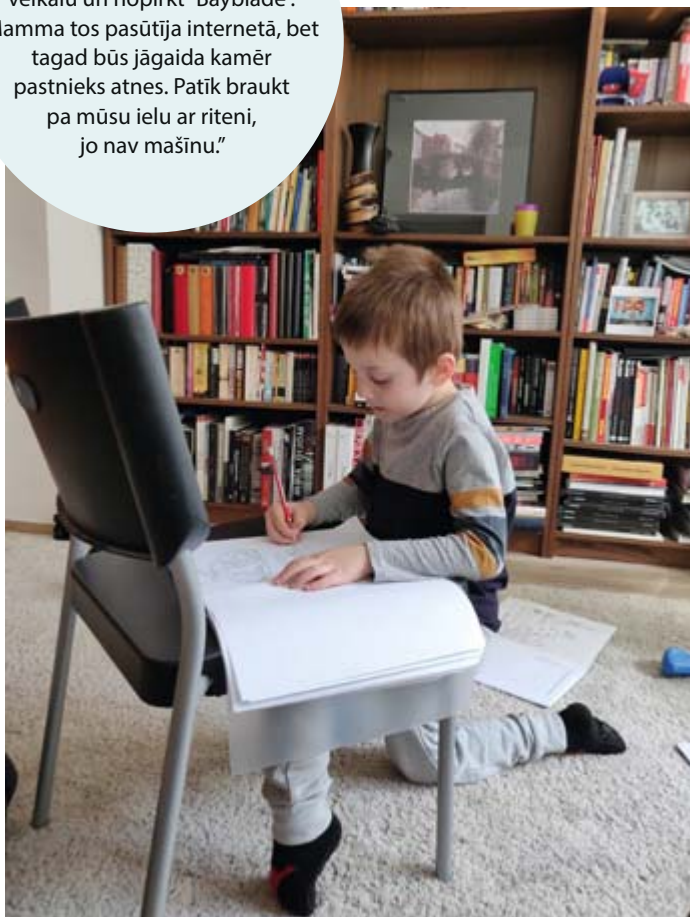

Marta Sauka, 9 gadi:

"Man nepatīk tas, ka nevaru satikt savas draudzenes. Bet labums ir tāds, ka dabūju savu telefonu un varu vismaz ar viņām sazvanīties. Jauki arī, ka vairāk pavadām laiku kopā ar ģimeni, vienīgi nepatīk, ka vecākiem jāstrādā un brālis speciāli kaitina."

Tiago Viesturs, 6 gadi:

"Man nepatīk, ka nevar aiziet uz veikalu un nopirkt "Bayblade". Mamma tos pasūtīja internetā, bet tagad būs jāgaida kamēr pastnieks atnes. Patīk braukt pa mūsu ielu ar riteni, jo nav mašīnu."

Jau gada sākumā avīzes komandai pieteicās vairāki jauni brīvprātīgie autori un fotogrāfi, lai sagatavotu šo svētkiem iecerēto avīzes numuru. Sākoties ierobežojumu laikam, kad daudzi no mums vairāk laika pavadīja mājās un pie datora, atbalstītāju skaits tikai pieauga. Paldies visiem par rakstiem un skaistajām bildēm!

**PALDIES
ši numura tapšanā
sakām:**

Inesei Akangbei, Irēnai Araminai, Alisei Balodei, Andrai Baltmanei, Lindai un Mārim Bērziņiem, Dainim un Laurai Bērziņiem, Violetai Birzniecei, Ievai Brinkmanei, Inetai Carai, Līgai Driķei, Arnoldam Eizenšmitam, Sandrai Freimanei, Ilzei Goldšteina-Yseboot, Dainai Grasei, Aivaram Novikam-Grasim, Gustavam Grečihinam, Anetei Jērumanei, Dacei Kalniņai, Sanitai Karālei, Leldei Kielai-Viļumsonei, Kristīnei Krīvmanei, Kristīnai Langei, Mārai Lesiņai, Velgai Līcītei-Melderei, Dagnijai Martinsonei, Gintai Niedrai, Edijam Ostrovskim, Līgai Ozolai, Elinai Pinto, Signei Raikstiņai-Alvarez, Kristīnei un Andrim Rigertiem, Līgai Rozentālei, Laumai Rodei, Dacei Rubenei, Inesei Rūsei, Ģirtam Salmgriezim, Agnim Saukam, Olgai Savenko, Dinai Siliņai, Ancei Skujai, Kristīnei Skujai, Andrim Skraštinam, Ramonai un Edgaram Slobodjaniem, Dacei Ulmanei, Dainai Vabolei, Inesei Vaiderei, Žanetai Vegnerei, Helēnai Veitai, Kristīnei Venšavai-Goldmanei, Andžejam Viļumsonam, Intai Višķerei, Gunai Zaķei-Baltajai, Norai Zeibotei, Ilzei Zilgalvei, Robertam Zilem!

Ja arī tev ir kāda ideja vai tu gribi ko uzrakstīt vai fotografēt, sazinies ar mums:
belgijas.avize@gmail.com

Kaķa dienasgrāmata COVID - 19 laikā

Ance Skuja Briseles II Eiropas skolas 6.klase

Piektdiena, 13.03.2020.

Mazais cilvēks ir pārnācis no skolas. Izskatās, ka viņš ir priecīgs. Nez kāpēc? Bet kaķbarība viņam man jāiedod, neskatoties ne uz ko.

Svētdiena, 15.03.2020.

Mazais cilvēks runā ar lielo. Viņš priecājas, ka nebūs jāiet uz skolu. Kā, vai jau atkal būs brīvlaiks? Tikko taču bija Karnevāla brīvdienas. Bet pagaidām mēģināšu noķert to striķi, kas luncinās man blakus.

Pirmdiena, 16.03.2020.

Ir 7.00 no rīta, un mazais cilvēks vēl nav piecēlies. Kas notiek?! Viņam jādod man ēst! 8.00 mazais cilvēks beidzot pieceļas. Viņš apēd brokastu pārslas un apsēžas pie ekrāna ar taustiņiem. Viņš nekur neies? Jociģi, rīt papētišu sikāk.

Otrdiena, 17.03.2020.

Šodien atkārtojās tas pats. Mēģināju pietuvoties ekrānam ar taustiņiem. Ekrānā kāds nepazīstams cilvēks runāja par kaut kādu koronavīrusu. Kas tas tāds? Nepaspēju to visu kārtīgi apdomāt, jo mazais cilvēks nostūma mani no galda, sākot: "Paej nost, Mik, man sākas skola!" Skola? Šeit? Parasti skola bija kaut kur ārā. Bet man nebija laika par to domāt, jo cilvēks piebēra manu bļodiņu ar barību.

Trešdiena, 18.03.2020.

Esmu pamanījis, ka cilvēki daudz retāk pamet savu sprostu, bet, kad pamet, tad atpakaļ pārnāk ar maisiem, kas pilni ar tualetes papīru un pārtiku. Runājošajā kastē, kas mēdz skanēt man nesaprotamās valodās, vēl joprojām stāsta par koronavīrusu un to, ka jāpaliek savā sprostā. Es neko nesaprotu, varbūt vairāk informācijas uzzināšu rīt.

Ceturtdiena, 19.03.2020.

leguvu vairāk informācijas. Uzzināju, ka šis vīruss ir kas ļoti jauns (līdzīgi kā iešana vannā, bet vēl ļaunāk), un ka sprostā jāpaliek, lai to nenokertu. Gandrīz kā blusas, tikai daudz, daudz ļaunāk. Mazais cilvēks vēl joprojām skatās ekrānā ar taustiņiem. Nez, kad tas viss beigsies. Bet tagad man ir kas svarīgāks darāms – beidzot jānoķer tas kustīgais striķis.

Piektdiena, 20.03.2020.

Mazais cilvēks šķiet noguris. Tā jau ir, viņš visu nedēļu ir strādājis. Nesaprotu, kāpēc cilvēki neguļ septiņas reizes dienā. Ir 16.00, cilvēkiem būtu jādodas uz džudo nodarbību. Māja beidzot būs mana! 16.07 viņiem jau bija sen jābūt prom. Kad tas vīruss reiz beigsies?

Sestdiena, 21.03.2020.

Viss kā parasti. Vienīgi vakarā plkst. 20.00 cilvēki no sava sprostā izgāja uz balkona un sāka aplaudēt. Es arī izgāju, lai paskatītos, kas notiek, bet mazais cilvēks mani pacēla un ienesa atpakaļ istabā: "Nenāc laukā, Mik, negribu, lai tu pazūdi!" Kam par godu diez viņi aplaudē?

Svētdiena, 23.03.2020.

Vakarā redzu mazo cilvēku sēžam šūpuļtīklā un veramies tūlumā. Ielecu viņam klēpī. Mazais cilvēks saka: "Sveiks, Mik! Es domāju par skolu. Ir jau forši, ka nav jāiet skolā, bet man gribētos atkal satikt savus draugus un padauzīties pa lauku. Pat ja skola man īpaši nepatīk, man gribas tajā atgriezties. Nez, cik ilgi vēl tas vīruss turpināsies. Mums nekas cits neatliek kā gaidīt." Es cieši pieglaudos cilvēkam un sāku murrāt. Mēs abi aizmigām. Verot ciet acis, arī es nodomāju: "Cik ilgi vēl?"

Avīze "Beļģijas latviešu ziņas" top pateicoties daudziem brīvprātīgajiem, kas savā brīvajā laikā labprāt iesaka idejas, raksta rakstus, korigē tekstus, tulko vai fotografē.

BEĻĢIJAS LATVIEŠU
ziņas

Avīze iznāk fragmentāri, pdf formātā lasāma LBB mājas lapā www.latviesi.be

Oficiālā adrese: Rue du Commerce 122, B1000, Bruxelles
Pasta adrese: Av. des Arts 23, B1000, Bruxelles

Redaktore: Ilze Vesere
Māksliniece: Baiba Roze

Biedrības reģistrācijas NR 409.294.765
Bankas konts: ING Bank, 340-1825310-02
(BIC BBRUBEBB, IBAN BE32 3401 8253 1002)
Ch. de Waterloo 687, B1180, Uccle